

Egy 20 éve Nyíregyházán elhangzott igehirdetés sorozat: adventi evangelizáció szó szerinti újra közlésével;
e-könyvbe foglalásával köszöntjük a 70 éves igehirdetőt, ADÁMI LÁSZLÓ evangélikus lelkipásztort:
RAGYOGTASSA RÁD ORCÁJÁT AZ ÚR!

Forrás: hupont.hu Adámi László 5 részes igehirdetés sorozata

Garai András NET Misszió

"Hirdessétek az evangéliumot!" Nemzetközi Evangéliumi Tanúságtétel a világhálón

* * * * *

ADÁMI LÁSZLÓ IGEHIRDETÉSEI

a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség internetes honlapján
(itt már nem elérhető, letörölték róla ezt az anyagot!)

* * *

Ádventi igehirdetés-sorozat

2005. november 28. – december 2. között
Nyíregyházán, Jn 1,1–18 alapján

„Az ember gyarló testébe öltözött az örök Ige”

(Evangélikus Énekeskönyv 154. éneke, 2. vers)

Tartalomjegyzék:

Hétfő:	Jn 1,1–4	„Kezdetben volt az Ige, ... Minden általa lett”
Kedd:	Jn 1,5–11	„A világosság a sötétségben fénylik, ... és az övéi nem fogadták be Őt”
Szerda:	Jn 1,12–13	„Akik pedig befogadták, ... Istentől születtek”
Csütörtök:	Jn 1,14	„Az Ige testté lett, ... láttuk az Ő dicsőségét, ... telve kegyelemmel és igazsággal”
Péntek:	Jn 1,15–18	„Az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt” + Úrvacsora

A honlap oldalai magnetofon felvétel alapján készültek.

Lektorálta: A. L. * Összeállította: G. A.

Megjegyzés: Az igehirdetések előtt, a **vastag betűs** „idézőjelek között lévő, szó szerinti dőlt betűvel írt bibliai idézetek” az 1990-ben kiadott újfordítású, javított protestáns Bibliából származnak, a BIBLIATÉKA CD-rom felhasználásával.
Keresés ebben a fordításban az interneten: <https://abibliamindenkie.hu/uj>

AZ ÁDVENTI IGEHIRDETÉS-SOROZAT ALAPIGÉJE HÁROM FORDÍTÁSBAN

Új protestáns fordítás

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de a világosságról kellett bizonyosságot tennie. Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten

gyermekéivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg. Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Károli fordítás

Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János. Ez jött tanúbizonysággul, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa. Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról. Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; A kik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. János bizonyosságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondtam: A ki utánam jó, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. És az ő teljességéből vettünk mindnyájan, kegyelmet is kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt.

A felolvasott fordítás

Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, és a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem tanúskodnia kellett a világosságról. Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, eljött volt a világba. A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik azonban befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; akik nem vérből, nem test akaratóból, sem férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. És az Ige testté lett, és közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától való egyszülöttnak dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. János bizonyosságot tesz róla, és azt hirdette: „Ez volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőzött engem, mert előbb volt, mint én.” Mert valamennyien az ő teljességéből kaptunk, és pedig kegyelmet kegyelemért. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által lett. Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Hangfelvétel alapján utólag leírt igehirdetés

Első rész!

ADÁMI LÁSZLÓ * Ádventi igehirdetés-sorozat * HÉTFŐ

Jn 1,1–4

„Kezdetben volt az Ige, ... Minden általa lett”

„Vigadjatok az Úrban, ti igazak! Adjatok hálát az Úrnak! Énekeljetez neki új éneket!” (Olvasd: Zsolt 33)
Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Egyszülött Fiú, az Atyának képe és dicsősége! A te nevedben jöttünk össze. Valóban, ennek hadd ébredjen tudatára mindegyikünk. Rád van szükségünk, Uram, az örök Igére, hogy fogamatossá légy a mi életünkben, miénk lehess; mert, csak akié te vagy, a Fiú, azé az élet. Úr Jézus Krisztus, az Atya általad és reád nézve alkotott, teremtett meg mindent. Csak benned lelhető meg az értelme mindennek, ami létezik. A mi életünknek is értelme csak benned lehet, hadd érte ezt meg mindegyikünk hit által. Hadd ismerjünk meg téged,

hadd ismerjenek meg köztünk azok, akik még nem ismernek szívbeli benső ismeréssel, és még nem tartoztak hozzád eddig, és hadd ismerjenek meg jobban, mélyebben téged magadat azok, akiknek már kijelenthetted kegyelmed titkát. Kijelenthetted és megmutathattad az Atyát. Uram, arra van szükségünk, hogy tisztogass, hogy nevelj, hogy érettségre juttass, hogy betölts önmagaddal, világosságoddal, és mi a világosságodban járjunk. Bocsásd meg Úr Jézus, hogy annyira restek vagyunk tanulni. Tanulni igédet, tanulni téged, magadat, aki az Ige vagy. Taníts te, beszélj te hozzánk a fölhangzó igén keresztül, te az örök Ige. Jelentsd ki lényed titkát, szereteted titkát, a megváltás titkát, a reménység titkát. Magad vagy az Isten titka, Krisztus. És a reménységnek ama dicsősége mindazokban, akiknek életébe beköltözhetél. Bárcsak gyarapodna közöttünk és körülöttünk is azoknak a száma, akik tehozzád tartoznak. Bárcsak gyarapodna néped az üdvözülőkkel. Jöjj, Uram, várjuk a te jöveteledet, ádventedet. Ámen.

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.” (Jn 1,1–4)

Ezekkel a felsőleges mondatokkal kezdődik János írása szerint a szent evangélium. Valóban, ő a bizonyoságtételében az Úr Jézusról való tanúskodásában visszamegy mindenek elé. És amikor ezt mondom, hogy visszamegy mindenek elé, minden idő elé, lám máris érezzük, hogy mi emberileg ezt is csak idői fogalmakkal tudjuk kifejezni. Amikor Jézus Krisztus személyének a titkáról vallani kell, az emberi szó olyan gyatrának, olyan kevésnek bizonyul. És mégis kifejezheti – gyatraságával, fogyatékoságával együtt mégis kifejezheti – a lényegét, hogy kicsoda Jézus. János evangéliumának a vége felé olvasunk arról, hogy miért is íratott meg mindez. Nemrég előttünk volt ez az ige, bibliavasárnap egyik igéjeként: *Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében* (Jn 20,31). János evangéliumának ez a csodálatos prológusa is ezért van megírva.

Mielőtt elkezdene beszámolni arról, hogy Jézus hogy jelent meg, mit tett, mit mondott, hogy tanított, hogy szenvedett, hogy támadott föl; azelőtt beszél az ő lényének titkáról. De nem azért, hogy valami dogmatikai elvont tanítást adjon nekünk, hanem ezért, amit most idéztem, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben, ezt hívén, életetek legyen az ő nevében. Merthogy másképpen nem lehet életünk, csak vele. És ide kapcsolódik rögtön János első leveléből a csodálatos mondat: *Akié a Fiú, azé az élet, akiben pedig nincs az Isten Fia, az élet sincs meg abban* (1Jn 5,12). Folytatódik a figyelmeztető mondanivalóval az előbbi csodálatos kijelentés. Tiéd-e már a Fiú, úgy ismered-e Jézust, szívbeli belső ismeréssel, hogy a Fiút ismered? Aki az Istenből való Isten, aki az örök Ige! Csak ott van keresztyénség, ahol őt így ismerik! Nem elméleti hit van, és nem ilyen-olyan Jézus-képe az embernek, amit önkényesen ő alakított ki, szedegedett hozzá innen-onnan, meg amonnan, elhagyott belőle mást, ami neki nem tetszett; nem, így nem lehet Jézus Krisztushoz tartozni és üdvözülni! Csak úgy lehet, ha annak ismerem meg őt, aki ő valójában. És így lesz az enyém, én meg az övé. Kicsoda ő? A tereméstörténethez nyúl vissza János, a Biblia legelső mondataihoz. És emlékeztet arra, amit ott olvasunk: *Kezdetben teremtette Isten az egeket és a földet. És a föld lett kietlen és pusztaság, és sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek felett. És mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság* (1Móz 1,1–3). Mondta Isten: és így kezdődött el lenni mindaz, ami lett, hogy Isten kimondta az ő tulajdon szavát. Istenben volt ez a szó, és kimondta, és így lett, kezdett lenni mindaz, ami lett. De maga az Isten szava, az ő tulajdon szava, az nem lett, az volt! Olyan pontos, nyelvtanilag is olyan pontos kifejezőmód ez. És olyan jó, hogy magyarul is kifejezhető ugyanez. Világos számunkra is a különbség, aközött, hogy „volt” és aközött, hogy „lett”. Érezzük, hogy mást jelent az egyik, mást jelent a másik. Az Ige nem lett, ő volt! Kezdetben, amikor lett a kezdet, ő volt. S valójában ő általa lett a kezdet. Ő maga a kezdet. Olvassuk az Ószövetségben, Ézsaiás könyvében, Jahve kijelentéseként, az ÚR kijelentéseként: *Én vagyok az első, és az utolsó* (Ézs 44,6). És olvassuk az Újszövetségben, Jézus Krisztusnak az önmagáról adott kijelentéseként: *Én vagyok az első és az utolsó* (Jel 1,17), *az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég* (Jel 22,13). Vele kezdődik, és vele végződik minden. Kikerülhetetlen Jézus, az a Jézus, aki megjelent itt, a történelemben. Az a Jézus, aki néhány évtizedecskét élt itt az emberi történelemben, és megfeszítették, de föl is támadott! Az a Jézus: az örök Ige! Nem teremtmény: lényének titka ez. Belealázkodott a teremtményi létformába, de a lényének épp az a titka, hogy ő az örök Ige, az Isten tulajdon szava. Az Istenből való, vele egy, a lényében egy. S lám személyében mégis különböző. Mindez oly egyszerű szavakkal, oly kifejezően és oly csodálatosan rejlik benne a János evangéliuma első mondatában: *Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige* (Jn 1,1). A mondatnak ez a záró részlete, hogy Isten volt az Ige: ez fejezi ki azt, hogy ő a lényegében Isten. Eglényegű az Atyával. Igen, jól fogalmazták meg

azok, akik igyekeztek a tévtanításokkal szemben a hitvallást érthetően megfogalmazni. Jól fogalmazták meg, amikor ezt mondták, hogy egylényegű istenségében az Atyával. Nem egy isten, sokféle isten között, hanem *Isten volt az Ige*. Lényében, lényegében egy az Atyával! Ő volt kezdetben az Istennél: senki más és semmi más, csak ő. És ő nem első teremtmény, hanem ő az Isten tulajdon szava, a teremtő Ige. Újra mondom, értsétek és vegyétek a szívetekre: ezek nem elvi kérdések. Ez nem valami elvont dogmatika, ez életkérdés! Hogy annak ismerd Jézus Krisztust, aki ő valójában. És megismerve őt annak, aki ő valójában, háríts el, ítéld meg az Isten ígéje erejével, Jézus Krisztus világosságával, minden tévelygést! És akarj bizonyágtételeddel segíteni a tévelygőkön, akiket épp a tévelygésük zár el az Úr Jézustól.

Gondoljunk csak szegényekre, akik magukat Jehova tanúinak nevezik! És a tévelygésüknek a lényege éppen ez, hogy Jézus Krisztus istenségét tagadják meg. S ahol róla, mint az Isten Fiáról van szó, azt mindig ártételezik. Azonosítják Mihály arkangyallal, meg első teremtménynek tekintik, meg kézművesnek, aki Isten mellett dolgozott és hát, bizonyos értelemben akkor lehet rá mondani, azt, hogy isten, de nem úgy, mint az Atyára. Ilyeneket próbálnak fejtegetni, magyarázni. Legyek egész pontos: félremagyarázni. Nekünk egyértelmű, világos hitvallást kell tennünk, ha Jézus Krisztust valóban megismertük. Ő nem első teremtmény, ő a teremtő Ige! Ő az Isten egyszülött Fia, nem a legjobb fia. S itt akkor egy másik tévelygésről is szólnom kell: az unitáriusokéről. Az unitáriusok nem keresztyének! Ahol Jézus Krisztus istenségét tagadják, ott nem lehet keresztyénség! Tartozunk nekik, éppen nekik is, ezzel a világos, határozott és szerető bizonyágtétellel. Azt is megjegyzem, akkor, amikor teológusok voltunk, – három évtizede körülbelül –, hallottuk egyik professzorunktól: hogyan folytattak tárgyalást, beszélgetést az Ökumenikus Tanács részéről az akkori unitárius püspökkel. És világossá tették a mieink, hogy, hát nem lehet az Ökumenikus Tanácsnak tagja olyan egyház, amely nem vallja Jézus Krisztus istenségét! S akkor az öreg Ferencz József unitárius püspök azt válaszolta erre: de hiszen a ti híveitek közül is a legtöbb unitárius módra gondolkoznak. Fájdalmas tényt mondott ki ezzel, de akkor ez a mi tragédiánk! Evangélikus körben nem fordult elő talán, – minket megóv ettől a liturgia, mindaz, ami a liturgiánkban Jézus Krisztusra mutató igei tartalom –, de református testvérektől hallottam emlegetni, hogy valahol a fölébredt, élő hitű lelkész, új lelkész egy gyülekezetben, elkezdte Jézus Krisztust hirdetni, az Úr Jézust, mint üdvözítőt, mint az Isten Fiát, és megtérésre hívogatni őhozzá. És öreg presbiterek azzal reagáltak rá, hogy miért beszél mindig a tiszteletes úr Jézus Krisztusról. Az öreg tiszteletes úr mindig csak a Jóistenről prédikált! Elég nekünk a Jóisten is! Mit kell erre mondani? A kárhozatra elég! A Jóisten a kárhozatra elég! Mert valóban jó az Isten, és az ő jósága, mint emésztő tűz, mint szentségnek ítélete nyilvánulhat meg csak a bűnnel szemben. Elég nekünk a Jóisten is? Újra mondom: a kárhozatra elég!

Az üdvösségre Jézus ismerete kell! Az Isten egyszülött Fiának, az örök teremtő Igének az ismerete. Nem „első teremtmény”, nem „Isten legjobb Fia”, nem is egy a próféták közül, de teljesen átrajzolva, mint a mohamedánoknál. Hogy lehetne azonos Allah a Biblia Isteneivel, mikor Allahnak nincs fia?! És nincs megváltás! Ne ködösítsünk, és ne engedjünk ködösíteni! Járjunk a Krisztus szeretetében, ha őhozzá tartozunk! És bizonyító erejű tanúvallomással valljunk róla, az örök Igéről, az Isten egyszülött Fiáról! Csak ő válthatott meg minket. Teremtmény nem válthatott meg minket. Igen, neki, aki az Atyával egylényegű, neki kellett emberré lennie. Testté lenni a mi megváltásunkért. Estéről estére így kell rá figyelni, János evangéliumának ezekből az első soraiból, a csodálatos, költői szépségű prologusból.

Minden általa lett, – olvastuk. És nála nélkül semmi sem lett. Ezekből a mondatokból, ezekből a sorokból is kiviláglik, hogy Jézus Krisztus nélkül semminek, és senki életének, létének nem lehet értelme! Hát minden általa lett! Neki van eleve köze mindenhez, égen és földön, ami csak lett, ami csak létezik, mint teremtmény. Én is, te is, Isten akaratából, Jézus által, az Ige által és érte lettem, lettél, lettünk. Olyan egyértelmű erről az apostolok bizonyágtétele. Amikor Pál apostol a reménységről így beszél; a Tituszhoz írt levélben: *Várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk, és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését* (Tit 2,13). Kicsoda Jézus? A mi nagy Istenünk és üdvözítőnk! Péter apostol a második levelében, az elején ugyanígy nevezi. Azoknak ír, akik velünk egyenlő, drága hitet nyertek, Jézus Krisztusnak, a mi Istenünknek és üdvözítőnknek igazságában. És mit olvasunk a Kolosséi levélben Páltól? Miután biztatja a hitre jutottakat, hogy: *Adjatok hálát az Atyának, aki megmentett, aki alkalmassá tett arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete.* *Aki megszabadított a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fiának országába, akiben van a mi megváltásunk, a bűnöknek bocsánata* (Kol 1,12–14). Mit mond ezek után Jézus Krisztusról? *Ő a láthatatlan Isten képe, a teremtmények között az elsőszülött. Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és érte teremtetett. Ő előbb van mindennél, és minden őbenne áll fenn* (Kol 1,15–17). S ez visszhangzik a

Zsidókhoz írt levélnek az első soraiban is: *Isten sokszor és sokféleképpen szólt régen az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben pedig szólott nekünk a Fiú által, aki által a világot is teremtette (a világokat!). Ő az Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, és aki minket bűneinktől megtisztítva, a mennyi Felség jobbjára ült* (Zsid 1,1–3).

Így ismered Jézust? Ne legyen neked soha már „Jézuska”! Ne kicsinyítsd, hanem imádd! Hiszen ott, a Zsidókhoz írt levélben olvassuk az idézetet is, hogy *imádják őt az Isten minden angyalai!* (Zsid 1,6): A teremtett angyalok őt, aki a kiváltképpen való hírnök! Az Ószövetségben olvasunk ilyen kijelentéseket, hogy az ÚR angyalaként vele van dolgunk, akiben maga az ÚR beszél. De ott világossá lesz, hogy ez nem teremtett angyal, ez Istennek az emberré leendő Fia. Minden kijelentését Isten önmagáról a Fiúban transzformálta, hogy az embernek egyáltalán elhordozható legyen. És így szólt az ősatyákhoz, így küzdött Jákóbbal, így jelent meg Gedeonnak, s lehetne sorolni a példákat. Az ókori egyházban volt egy filozófusból Krisztus tanújává megtért nagy tanító és vértanú, Jusztinusz mártír. Ő a zsidókkal való vitában mutatott rá erre, hogy ezeken a helyeken mindenütt, ahol ilyen különleges módon áll az Ószövetségben az, hogy az ÚR hírnöke, angelosza, mal’ak-ja, – s aztán kiderül, hogy maga az Úr beszél(!) – ez az ÚR követe ez azonos magával az ÚRral! Hogy ezeken a helyeken mindenütt Jézus Krisztus mutatkozik meg! Így van. Istennek minden teremői, megváltói, önmagát kijelentő szándéka a Fiún, az örök Igén keresztül keres bennünket, ér el bennünket, mutatkozik meg számunkra. És természetesen, nem csak az számít itt, hogy mit írtak az apostolok, az egyik, meg a másik, meg a harmadik, és milyen határozottan választják szét az igaz hitvallást a tévelygéstől. János teszi ezt meg nagyon élesen, az első levelében, amikor azt írja, hogy: *Ez az antikrisztus lelke, amely tagadja az Atyát és a Fiút. És aki nem vallja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem* (1Jn 2,22–23). De nem ez számít csupán, hogy az apostolok mit mondtak, hanem az számít, hogy azt visszhangozzák, amit Jézus Krisztus maga jelentett ki; amilyen igénnyel ő maga szólt. És akik hallották, értették az igényét, és döntés elé kerültek. Nem volt más lehetőségük a döntésre a Jézus korabeli vallási vezetőknél, akik jól megértették, hogy milyen igény szól Jézus szavából: Csak vagy meghódolni előtte, de ezt nem akarták. A másik, a lehetetlen lehetőség: hogy istenkáromlónak ítélték az Isten Fiát. Harmadik lehetőség nem volt, és ma sincs! Ha valaki odafigyel arra, hogy Jézus mit mond önmagáról, milyen igénnyel szól, annak szembesülnie kell azzal, hogy Jézust nem lehet besorolni a nagy emberek és a nagy vallásalapítók sorába! Mert vagy az, akinek mondja magát, s akkor imádjam őt; vagy a legörültebb istenkáromló lett volna, akit valaha a föld a hátán hordott. Értitek? Jézus azt mondja: *én és az Atya egy vagyunk* (Jn 10,30). Jézus azt mondja: *az Atya az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. És aki nem tiszteli a Fiút, az az Atyát sem tiszteli, aki őt elküldte* (Jn 5,22–23). S ott, ahol az ő életadó, feltámasztó és ítélő hatalmáról beszél, – János evangéliumában, az ötödik részben olvassuk mindezeket –, ott beszél arról is: *ahogyan az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában* (Jn 5,26). Nekünk egyikünknek sincs élete önmagában. Mi teremtmények vagyunk. S egyetlen teremtménynek sincs élete önmagában. Jézusnak élete van önmagában: nem teremtmény, hanem az Atya szerelmes Fia!

Az Istenből való Isten: Jézus maga szólt ezzel az igénnyel, és szól ezzel az igénnyel, az írott és a hirdetett igéből; ő, aki maga az örök Ige. Így szól ezen az estén is ő, hozzátok és hozzám. Hozzám úgy, hogy mondjam az ő szavát, ködösítés nélkül és tompítás nélkül. Botladozó szóval olykor, botladozó nyelvvel olykor, és mégis világosan. S abban az ő szava, aki maga az Isten szava, az örök Ige, az ő szava érjen el mindegyikünket! Gondoljatok csak arra is, amikor János evangéliuma nyolcadik részének a végén olvassuk; így válaszol a vele szembeszegülő zsidó embereknek, vezetőknél: *Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett, én vagyok* (Jn 8,58). Igen, ez ugyanaz a „vagyok”, ami fölhangzott Mózesnek az égő csipkebokornál, ahol a Mal’akh Jahve, a Jahve angyala, hírnöke megjelent neki, és maga Jahve volt az, aki szólt így hozzá: *Vagyok, aki vagyok* (2Móz 3,14). Az akkori hallgatók értették, hogy mit mond Jézus. És köveket ragadtak, mert elfogadhatatlan volt számukra. De éppen az, ahogy köveket ragadtak Jézus ellen, mutatta, hogy megértették, hogy mit mondott. Újra csak ki kell éleznem: azok az akkori hallgatói Jézus szavából értették azt, amit nem értenek a Jehova tanúi, nem értenek az unitáriusok, nem értenek a mohamedánok, és oly sokan mások sem.

Jézus szavának az igénye valóban az, hogy benne maga az Isten van jelen. Ő maga, mindenestül, egész lényében az Isten Igéje: a teremő Ige, az ítélő Ige, a megmentő Ige. Így olvastuk: *benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága*. Ez a mondat azt is kifejezi, hogy nélküle, az ő megismerése nélkül se élet, se világosság. Nélküle se élet, se világosság nincs számokra, hanem csak sötétség és halál. Csak a Jézus Krisztusban, az Isten örök Igéjében lévő élet, az lehet éltető világosság számunkra, bárkik vagyunk is. Ezért mondom újra csak, nem dogmatika, nem rendszeres teológia ez csupán, noha mindezekre a maguk helyén szükség van, azért, hogy az ige tanítását jól kifejtsék. De hát itt maga az Ige az, aki szól! Maga az Ige, akivel dolgunk van. Maga az Ige az, aki

keres. A szívünk hódoljon előtte, mert ő imádandó! Mert ő valóban egy az Atyával, és csak annak lehet az Isten Atyja, akinek Urává lett Jézus. Így olvasom újra ezt a mai igeszakaszunkat... Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Te tedd elevenné mindazt, ami a rólad való bizonyágtételből, az írott Igéből, a hirdetett szóban fölhangzott közöttünk. Olyan botladozó az emberi szó, amikor lényed titkát kell kifejezni, és mégis te magad vagy az, Uram, aki meg tudsz szólítani, te, az örök Ige. Hadd értse meg mindegyikünk: te nem teremtmény vagy, hanem a teremtő Ige. Hadd értse meg mindegyikünk: minden általad lett, közöd van mindenhez, eleve. A mi kicsiny életünkhöz is. És valóban, életünknek, hogy az élet legyen, csak benned lehet értelme. Nélküled értelmetlen, nélküled elveszett, nélküled kárhozatra való. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te, az Ige, valóban testté lettél; hogy Isten gyermekeivé tedd mindazokat, akik befogadnak téged. Kérünk, ezen estén is te beszélj tovább velünk minderről. Beszélj azok szívére, akik még nem fogadtak be. És beszélj azok szívére, akik már ismerhetnek, hogy fölbátorodjanak a rólad való tiszta, határozott, szeretetteli bizonyágtételre. Hiszen magad mondod, Uram, hogy a mi beszédünkben az igen legyen igen, a nem pedig nem, mert ami ezen felül van, az a gonosztól van. Szabadíts meg minden gonosz ködösítéstől, tompítástól, kompromisszumtól, hamisságtól bennünket. A te igazságod legyen úrrá bennünk. És beszélj velünk a további estéken is te magad, Uram, arról, mit jelent a te világosságod; hogy lehet téged befogadni; mit jelent hit által látni a te dicsőségedet; és ismerni az Atyát. Őrizz, kérünk, hazafelé vezető utunkban, és őrizd Igédet bennünk! Köszönjük, hogy te, aki eljöttél, és újra eljössz, még ma is jössz hozzánk, kik bűnben meghalánk, s tanítasz kegyelmedből, hogy megérjünk bűnből, tévelygést elhagyjunk, igazságban járjunk. És köszönjük, hogy a te nevedben szabad út vezet számunkra is a kegyelem trónusához, és így imádkozhatunk: Mi Atyánk... Ámen.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal! Ámen.

Hangfelvétel alapján utólag leírt igehirdetés

2. rész!

ADÁMI LÁSZLÓ * Ádventi igehirdetés-sorozat * KEDD

Jn 1,5–11

„A világosság a sötétségben fénylik, ... és az övéi nem fogadták be Őt”

„Uram, te megvizsgálsz, és ismersz engem” (Olvasd: Zsolt 139)

Imádkozzunk!

Istenünk, színed elé gyűjtöttél össze bennünket. Mindig is a te tekinteted előtt vagyunk, amikor egyáltalán nem is gondolnánk erre, eszünkbe se jut.... De köszönjük, hogy te magad akarod tudatosítani bennünk: színed előtt vagyunk. S a te Lelked elől nincs hova futni, és igéd világossága elérhet bárhol, ahol te azt elkészítetted. Ismered mindegyikünk szívének gondolatait és állapotát. Tudod, ki az, akinek szíve megnyílt már Jézus Krisztus előtt az ő befogadására, s újonnan született a te gyermekeddé. S tudod, ki az, akivel ez nem történt meg, pedig közel van, ott toporog talán a szoros kapu előtt, milyen hosszú idő óta, s mégsem lépett be még. Mindezt tudod. Azt is tudod, hogyha kritikus értelemmel akarjuk figyelni, hallgatni mindazt, ami elhangzik. Hadd élje át mindegyikünk a te igédnek kritikáját, ítéletét szívünk gondolatai és szándékai fölött. És hadd élje át mindegyikünk, hogy előled nincs hova menni. De lehet hozzád menekülni, s kegyelmet találni. Mert ezért küldted el a te szent Fiadat, Jézust. Ezért lett emberré az örök Ige, és tetted őt megváltónkká. Hadd értse meg mindegyikünk, ha eddig nem értette volna: „egy menekvés van, hozzád térni, szívem kitárni, irgalmat kérni”(Ev. Ékv. 431,1.v.). És aztán boldogan ujjongani, mert a sötétség múlik, és már fénylik az igazi világosság. A hit fénye ragyogjon mindegyikünkben, munkáld ezt Szentlelkeddel, örök Igédért, egyszülött Fiadért, Jézusért kérünk. Ámen.

„A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de a világosságról kellett bizonyosságot tennie. Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.” (Jn 1,5–11)

„Az ember gyarló testébe öltözött az örök Ige”. Egész ádventi sorozatunknak ez a címe, Luther egyik karácsonyi énekéből. János evangéliumának a prológusa megmutatja, hogy ki ez: Ki ez, aki emberré lett? És így mutatja

meg azután, hogy miért lett emberré. És mindez a János írása szerinti szent evangéliumban is, meg az evangéliumról bizonyóságot tevő többieknek az írásaiban azért íratott meg, *hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében* (Jn 20,31). Így olvastuk a már tegnap fölhangzott igeszakaszban is: *Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága*. És ez azt jelenti, hogy Jézus nélkül nem lehet az embernek élete. Jézusban van az élet értelme, az élet titka, az élet lehetősége, minden egyes ember számára. Mert ki ő? Ő az örök teremő Ige. Az Isten tulajdon szava, az Istenből való, s ezt fejezi ki így János apostol, hogy: *Kezdetben volt az Ige. Ő nem lett, ő volt! Ő volt, és minden általa lett, ami létrejött*. Ezért mindenhez köze van, ami csak létezik, égen és földön, teremtményként. Mindenhez joga van, úgy van köze. Sokszor alapvetően hiányzik ennek a megértése, még magukat keresztyénnek valló emberek gondolkodásából is, hogy Jézusnak eleve mindenhez köze van: hát ő az Ige! *Minden őáltala és őerte teremtetett*, mennyen és földön. *És minden őbenne áll fenn*; ahogy idéztem tegnap Pál apostol bizonyágtételéből is, a Kolosséi levélből (Kol 1,16.17). Ő az élet igéje, és ő maga a világosság. És minden más, teremtet világosság ő általa lett, aki maga a világosság. És tegnap arra is igyekeztem mindegyikünk figyelmét ráirányítani, hogy egyrészt ez nem elvi kérdés, nem elméleti dogmatika, hanem életkérdés mindegyikünknek, másrészt tényleg nem csak arról van szó, hogy emberek hogy vallottak Jézusról, az imádatnak a vallomásával, hanem arról van szó, hogy Jézus maga mit nyilatkoztatott ki magáról. Ez az ő igénye, az ő abszolút, feltétlen igénye, hogy benne az Isten jelent meg! És idéztem az Úr Jézusnak azokat a szavait is, amelyekben ő maga mondja el; *ahogyan az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában* (Jn 5,26). És elhangzott az is, hogy nekünk nincs önmagunkban életünk. Egyetlen teremtménynek sincs önmagában élete, mert teremtmény: mert teremőjétől függően van csak élete. Akinek önmagában van élete, az a teremő. *Én és az Atya egy vagyunk* (Jn 10,30), mondja Jézus. *És az az Atyának akarata, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. És aki nem tiszteli a Fiút, az Atyát sem tiszteli, aki őt elküldte* (Jn 5,23). Ezért nem lehet Istent másképpen megismerni és imádni, csak, ha imádom a Fiút. *Aki pedig tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem* (1Jn 2,23). *És ez az antikrisztus lelke* (1Jn 4,3), rengeteg féle variációban (elhangzott): Jehova tanúi tévedése, unitarizmus, mohamedánizmus, és annyi minden más... Ahol tagadják az Úr Jézus istenségét, aminek az igényével ő maga szól, ott nem lehet igazi Krisztus-ismeret, ott nem lehet keresztyén hit, ott nem lehet új élet, ott nem lehet üdvösség.

Az emberek világossága ő, az örök Ige, a teremő Ige, akiben élet volt. És ma erre kell figyelnünk, hogy a világosság ő, az örök Ige és élet. A világosság a sötétségben fénylik, és övéi nem fogadták be. Milyen egyszerű mondat ez, amikor itt olvassuk János evangéliumában: *A világosság a sötétségben fénylik*. Hát ebben nem érzünk semmi különöset, hát megszoktuk, hogy így van. Miért kell ezt kijelenteni? Azért, mert lelkileg mégis olyan értetlenek vagyunk. A sötétségben, a sötétség hatalmában annyira nem ismerjük, hogy mit jelent ez, hogy Jézus Krisztus a világosság, az igazi világosság. És mit jelent az, hogy ő fénylik... Pedig így van, ahogy ez az egyszerű kijelentés mondja: *A világosság a sötétségben fénylik*. Valahol sötét van, egy helyiségben, meggyújtunk egy gyertyát, és ahol a gyertya lángja elkezd világítani, ott oszlik a sötétség. A sötétségnek meg kell hátrálnia ott, ahol világítani kezd a fény. Lám, még egy gyertyával is így van: ahol a fény megjelenik, szűnik a sötétség. Olyan egyszerű, de olyan óriási horderejű kijelentés hát ez, hogy a világosság a sötétségben fénylik.

Emberek, akik a sötétségben, a sötétség hatalmában vagytok, Istentől elzárva, úgy jöttetek már a világra, és a halál árnyékában vagytok, halljátok meg: a világosság fénylik! És ahova a világosság behatol, ott szűnnie kell a sötétségnek! Hogy van ez mégis, hogy a sötétség nem fogadta be? Hogy van ez mégis, hogy Isten küld embereket, s vannak, akiket egész különleges módon elküldött, mint Keresztelő Jánost, hogy tanúskodjanak a világosságról; s mégsem kell az Istentől küldött világosság! Jézus maga mondja Keresztelő Jánosról, János evangéliuma ötödik részében, hogy *ő az égő és világító fáklya volt, mégis csak egy ideig akartatok az ő világosságában ujjongani* (Jn 5,35). Olyanok az Istentől küldött emberek, mint a meggyújtott gyertyák, vagy fáklyák, vagy mécsesek. A gyertyát el lehet oltani. Keresztelő János kivégzésének a történetét is ismerjük. És hányszor és hányféle módon tették el láb alól azokat, akik meggyújtott gyertya,- vagy fáklyaként Jézus Krisztusra akarták irányítani a figyelmet, a történelem során. És nyírják ki és teszik el a láb alól ma is, a világ sok helyén, azokat, akik ilyen meggyújtott lámpások, gyertyák. A gyertyát el tudjuk oltani, a Napot nem tudjuk eloltani! Ha már a Napot emlitem, – a hasonlat végett teszem ezt –, persze meg kell jegyezni, hogy a Nap is teremtet égitest, és teremtet fény a fénye. Az ember számára azonban oly világos, oly egyértelmű, hogy a Nap fénye, az nincs a hatalmunkban! A gyertyát el tudjuk oltani, a Napot nem! Isten küldőit ki lehet nyírni, el lehet oltani, de az igazi világosságot, azt még a keresztre feszítéssel se lehetett kiiktatni a világból. Nem semmisíthette meg a sötétség.

Látjátok, mindez benne van ebben az egyszerű mondatban, hogy *a világosság a sötétségben fénylik; és a sötétség nem fogadta be*. Nagyon érdekes itt az eredeti szó, eltér egy kicsit, – az igekötőjében, hogy így mondjam –, eltér attól a másik szótól, ahogy majd tovább olvasunk arról, hogy mit jelent befogadni az Úr Jézust, és hogy az övéi nem fogadták be. Itt, ezen a helyen, hogy a sötétség nem fogadta be, egy olyan szó áll, ami inkább azt fejezi ki, hogy nem vette a hatalmába. Igen, mert a világosság elől meg kell hátrálnia a sötétségnek. Ahova a világosság behatol, ott nem maradhat a sötétség. Nem gyűrheti le, nem gyűrheti le a sötétség a világosságot! De az az értelem is benne van, ebben a bizonyos szóban, – természetesen –, hogy a sötétség nem fogadta be. Be tud zárkózni a sötétség, és kizárja a világosságot. Isten pedig küldi a világosságról való tanúskodással azokat, akik nem magukra akarják irányítani a figyelmet, hanem az igazi világosságra, Jézus Krisztusra. És akiket, ahogy mondtam, és a történelem is mutatja, hány és hányféle módon el lehet intézni. De a világosságot nem lehet megsemmisíteni akkor sem! Kizárni lehet, be nem fogadni lehet, de ezzel a saját tragédiáját munkálja az ember, akinek nem kell a világosság!

A tanú feladatáról oly szépségesen beszél itt János, azért is, hogy tisztázza: Keresztelő János csak tanú volt, nem ő volt a világosság. Nem az Istentől küldött emberek maguk a világosság! Csak tanúskodniuk kell a világosságról! És ha valóban Isten emberei, Isten küldöttei, mint Keresztelő János, akkor az a dolguk, hogy az igazi világosságra irányítsák a figyelmet. S ennek mindig az a célja, mindenki irányában, hogy higgyenek! Mint ahogy ez a gyertya nem válogatja, hogy csak nekem világít, nektek meg nem; vagy egyiknek közülünk világít, a másikkal meg nem; szórja a kicsiny fénysugarát mindenfelé. Így van azoknak a tanúknak a szolgálatával is, akiket Isten küldött, hogy tanúskodjanak az igazi világosságról, hogy mindenki irányában szórják azt a fényt, ami nem az övék, hanem csak lángra gyúlt szívükből – mert lángra gyújtotta az Isten a hit fényét, tüzét bennük(!) – az igazi világosság, az ereje, az megy tovább. S az a vallomásuk, hogy *nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat* (2Kor 4,5). Pál apostolnak ez a szava így kerülhet oda Keresztelő Jánosnak a tanúskodása mellé. S ahogy Pál is, – amikor a vakbuzgó vallásosságból, amivel a sötétségben botorkált, megtérítette őt Jézus Krisztus –, így számol be róla az Apostolok cselekedetei 26. részében, hogy ezt mondta neki Jézus Krisztus: *azzal küldelek el, hogy megnyisd a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; és az énbennem való hit által elnyerjék bűneik bocsánatát, és örökséget a megszenteltek között* (ApCsel 26,18). Ebben a tekintetben: tanúskodni a világosságról és újtát készíteni az emberek szívéhez, persze különleges feladata volt, különleges küldetése volt Keresztelő Jánosnak. Ezt Jézus maga kimondja, amikor arról beszél, hogy az asszonytól születettek között nem volt nagyobb. És mégis, János még az Újszövetség küszöbénél áll. Még az Ószövetséghez tartozik. Ezért volt baj, amikor némelyek leragadtak Keresztelő Jánosnál. János az evangéliumát, az óegyházi emlékezés szerint Efezusban írta. Efezusban volt az is, hogy korábban Pál apostol Keresztelő János tanítványaival találkozott, akik nem ismerték még Jézus Krisztust, nem ismerték még a bűnbocsánat új szövetségét és a Szentlélek ajándékát. Mit tett velük? Rámutatott arra, hogy hát János bűnbánat keresztségével, megtérés keresztségével keresztelt, és azt mondta, hogy abban higgyenek, aki őutána jön: Jézusban! És így lehetett azokat, a Keresztelő Jánostól eredő tanítást ismerő tanítványokat is Jézushoz vezetni. Nem leragadni az emberi szolgánál, nem ő a fény! Nem a gyertya az igazi világosság, noha világít. Tanúskodik arról a sokkal hatalmasabbról, az összehasonlíthatatlan hatalmasabbról, aki az igazi világosság.

A sötétség nem foghatja le a világosságot, ahogy mondtam már az előbb. Az emberi szolgálakat ki lehet nyírni, mint ahogy a gyertyát el lehet oltani. Istennek értünk emberré lett Fiát is lehetett keresztre feszíteni, de a világosságot nem lehetett megsemmisíteni. Enyészhetetlen élet erejénél fogva tört elő a halálból is újra (vö. Zsid 7,16b) ő, aki az igazi világosság. Az ember és az embertömegek iszonyú tragédiája, amikor az igazi világosságot kizárja az ember, és kizárják tömegesen az emberek a szívükből. Sajnos, lehet bezárkózni a sötétségbe. És lehet a sötétségben álmodni hamis fényeket. És segítségére jön a Sátán az embernek, hogy mondjam így, lidércfényeket vetítsen eléje az igazi világosság helyett, és műfényeket. Akik az örök Igének, az igazi világosságnak a tulajdonai és csak vele lehet életük, így tudják mégis a saját tragédiájukat iszonyatos véglegessé tenni, hogy nem kell az, akinek eleve köze van pedig az életünkhöz, és aki által csak lehetséges a valódi élet. Nem kell! A Sátán, idézőjelben mondom, nagy „segítségére” van az embernek vallásos és filozófiai fedezékek építésében, s arra ösztökéli az embert, hogy jogot formáljak saját magamra. Pedig nincs jogom saját magamra!

Annak van joga rám, aki által, és akiért lettem teremtvé! Ez a Sátán nagy hitetése, hogy mi jogot formálni próbálunk magunkra. Ezt írja így Ézsaiás próféta könyvének 53. része, hogy *mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, ki-ki a maga útjára tértünk* (Ézs 53,6). S jött az igazi világosság, hogy megkeressen és kimentsen... Azért jött, hogy megmentsen! Milyen tragédia, hogy a magára jogot formáló ember mégis

fedezékek mögé bújik, bezárkózik, féltve önmagát, a sötétségbe. Mert olyan kényelmetlen tud lenni a világosság! Hát leleplez! Igen, ez a kényelmetlen benne, hogy leleplez. De ne féltsd magadat attól, hogy leleplez az igazi világosság, hisz' *nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy megmentessék a világ általa* (Jn 3,17). Ő azért jött, hogy a bűnöket elvegye: évégett van a leleplezés. S ezzel szemben mégis mi minden mögé bújik az ember! Saját eszmék: saját igazság, amivel magamat akarom igazolni, emberekkel szemben is, meg az Istennel szemben is. És így csupa merő hamisság lehet csak az egész. Saját Isten-kép, saját Jézus-kép. Elszorul a szívem, ha illet hallok valakitől, hogy ez, vagy az nem illik bele az ő Jézus-képébe. Hát nem arról van szó, hogy az én Jézus-képem az milyen, és lám, én azt hogy alakítottam ki magamnak. Hanem arról van szó, hogy kicsoda az igazi Jézus. És úgy ismerjem meg őt, ahogy Luther tudott vallani róla: „Az Atyától öröktől fogva született, valóságos Isten és a Szűz Máriától született valóságos ember, az én Uram! Aki engem, elveszett és megítélt embert megváltott”.

Jézus Krisztus, amikor arról szól a János evangéliuma 3. részében, hogy *úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16), ezután kénytelen mégis arról beszélni, – a csodálatos ígéretet követően, *hogy aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre* –, kénytelen arról beszélni, hogy aki nem hitt neki, benne, az már elítéltetett. S mi ez az ítélet? Az, hogy a *világosság eljött a világba, és az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak* (Jn 3,19). Ez a tragédia! A világosság a sötétségben fénylik, és szükségünk van a világosságra, hogy ne maradjunk a sötétség hatalmában. Ne maradjunk a Sátán megkötözöttei, és önmagunkba becsavarodott elveszettek. És mégis, az övéi nem fogadták be őt!

Mennyien azok közül sem fogadták be őt, akik pedig emlegetik. Olvassák a Bibliát, rendszeres igehallgatók, ismerik, talán hirdetik, és mégsem az övéi! Jézus Krisztusnak a világossága, bárcsak a ma köztetek hangzó tanúskodáson keresztül is, elérne minden szívet! Úgy, hogy leomoljanak az Isten ismerete ellen emelt magaslatok és fedezékek, és szűnjön a bujkálás. Mért kellene a sötétségbe bezárkózni, amikor eljött a világosság?! És amikor hirdettetik az élet világossága, mindazok által is, akik megismerhették, akik az övéi lettek, akikre rábízta, és küldetesként adta nekik, hogy őt hirdessék, hogy őt hirdessük.

Az igazi világosság, akinek eleve köze van mindenhez e világban, személyesen akarja önmagát ajándékozni mindegyikünknek, hogy életünk legyen, és a világosságban járjunk, ne botorkáljunk a sötétségben! Ahol a sötétségben botorkáló ember nem tudja, hogy hova megy. Ő, de sok ember nem tudja, hogy hova megy! Nem tudja, hogy a kárhozatba megy Jézus nélkül, és a szívét bezárva előle. Jézus figyelmeztet, *amíg nálatok van a világosság, addig járjatok a világosságban, hogy a sötétség rátok ne boruljon* (Jn 12,35). Ő, aki az igazi világosság, megsemmisíthetetlen. Az ő tiszta fénye és örök világossága fog győzni mindenben! Hát miért bújnál a sötétségbe? Az örök Igének, aki által, és akiért teremtvé lettél, neki van joga rád, és kegyelmesen akarja ezt a jogát gyakorolni, hát ne zárkózz előle semmiféle fedezék mögé! Ne húzd le a redőnyt, és ne zárd be a szíved ajtaját! A sötétségben lidércfények és műfények lehetnek, ezekkel csak csálhatja önmagát az ember, és csálhatja az embert a Sátán, aki a sötétség fejedelme. Isten elküldte az igazi világosságot, az ő Fiát, hogy átvigyen, megszabadítva átvigyen a sötétség hatalmából az ő királyságába.

Bárcsak mindegyikünknek kellene az igazi világosság, hogy a szívünkben ragyogjon, és az életünkben elősugározzon. Annyiszor énekeljük a gyönyörű éneket, de vegyük komolyan: „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fénysugár az életem, míg a homályon át a lelkem otthonát, világosságodat elérhetem”. Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálát adunk neked, hogy te az igazi és örök, és csodálatos világosság vagy. Éltető világosság. Uram, hadd értse meg mindegyikünk, hogy nélküled nem élet az életünk, nélküled csak sötétség van. Hadd értse meg mindegyikünk, a legnagyobb tragédia, ha előled bezárkózunk a sötétségbe, mert a sötétség a te világosságodat nem semmisítheti meg, de minket örök vesztségbe nyelhet el magával a sötétség hatalma, ha neked nem engedünk. Akik már megismerhettünk Uram, téged, mert beengedtük világosságodat, leleplező világosságodat a szívünkbe, hadd engedjük életünk minden területét át neked. És hadd legyünk tanúi, akik azért tanúskodnak, hogy általunk is mások higgyenek benned. Egész magatartásunkból, viselkedésünkben, a mindennapi életünkben legyen egyértelmű, hogy nem magunkhoz akarunk másokat kapcsolni, hanem egy a fontos, hogy hozzád találjanak mások is: mindenki, s higgyenek benned! Látod, Uram, milyen sokunkat szorongat szívünk mélyén annak a tudata, hogy családtagjaink elveszettek még, nem nyílt meg a szívük még előtted. Könyörgünk értük, és könyörgünk együtt, hogy engedjenek neked, a világosságnak. Ahogy tanúknak a

gyertyafényén keresztül is a te világosságod ér el emberszíveket, emberi szóban, emberi szolgálatban, emberi állhatatosságban a te hatalmad és világosságod ereje mutatkozhat meg. Könyörülj körülöttünk is sokakon még, hogy hozzád segíthessük őket, és benned megtalálják az élet világosságát! Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy átjárhatja egész valónkat önmagadról adott fenséges kijelentéssel: én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. Igen, Uram, hadd feleljük ezt, átadva igazán neked az életünket. És te beszélj tovább velünk, ezen az estén is, te készítsd el éjszakánkat, s a holnapot. Áldd meg tieidnek mindenfelé e világon, a rólad való bizonyágtételét. Erősítsd meg azokat, akik a te világosságod miatt szenvednek a sötétség hatalmától. És köszönjük, hogy várhatjuk a te visszajöveteledet, amikor nyilvánvalóvá válik, és mindent betölt majd a te világosságod és fényeskedik megváltottaidnak örökké. Köszönjük, hogy nevedben így imádkozhatunk: Mi Atyánk... Ámen.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal! Ámen.

Hangfelvétel alapján utólag leírt igehirdetés

3. rész

ADÁMI LÁSZLÓ * Ádventi igehirdetés-sorozat * SZERDA

Jn 1,12–13

„Akik pedig befogadták, ... Istentől születtek”

„Az ÚR é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.” (Olvasd: Zsolt 24)

Imádkozunk!

Úristen, mindnyájan a tieid vagyunk. A magad számára teremtetél. A te Fiad által és őerte teremtetél mindegyikünket, mint ahogy mindent. Hadd ébredjen ennek tudatára mindenki közülünk.. Hadd eszméljünk föl abból a sötétségből, amelynek bűnölete alatt mi magunknak akarunk élni és a magunk útját követni; és ez nemhogy sehová nem vezet, hanem a veszedelemre vezet, a kárhozatra vezet, az örök gyötrelmekre, tőled örökre elválasztva. Könyörülj rajtunk, hogy mindenki eszméljen föl ebből a sötétségből, elvakultságból, tudatlan öntudatosságból és figyeljen a szívünk rád. És megnyíljon mindegyikünk szíve Jézus Krisztus előtt, úgy, ahogy csak te tudod megnyitni bárkinek a szívét. Csak akkor nyithatja meg a szívét előtted valaki, hogy befogadja kegyelmedet, hogy befogadja Jézust, ha te magad nyitod meg azt a szívet: Úgy ér el igéd bennünket, úgy szembesít világosságoddal, úgy szembesít azzal, hogy ki vagy te, és kicsoda a te Fiad, az örök Ige, akit megváltónkká tettél, te, szabadításunk, üdvösségünk Istene. Köszönjük, hogy ezen az estén is egybe gyűjtöttél minket. Könyörülj rajtunk és oszlasd a fáradságnak vagy álmoságnak minden hatását, rajtam is és mindnyájunkon. Áldd meg a botladozó emberi szót, és életet teremtő fenséges igédet alázd belé az emberi szóba, te, aki elküldted Fiadat testben a mi megváltásunkra. Köszönjük, hogy megőriztél ma bennünket, az esős időben, a csúszós utakon is idesegítettél. Könyörgünk azokért, akik nem tudtak eljönni, könyörgünk azokért, akiket éppen ma baj ért: lábtörés, vagy más betegség, veszedelem, baleset. Hadd tudjanak hozzád fordulni a kínból is, és hadd leljék meg vigasztalásodat és békességedet Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy te mindennel magadhoz akarsz szorítani bennünket, hogy az örök életre eljegyezve, atyai szeretettedbe beleölelve, éljünk gyermekeidként, Jézus Krisztus által. Köszönjük, hogy ezért van ez a ma esti alkalom is. Ámen.

Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,12–13)

„Az ember gyarló testébe öltözött az örök Ige.” Luther egyik szép énekének ez a sora adja az egész ádventi igehirdetés-sorozat címét. És ahogy haladunk előre János evangéliumának a prologusában, – de rögtön kijavítom magamat: az evangéliumnak a János szerint leírt formája prologusában –, úgy következtek sorra ezek, az igéből kiemelt sorok, mint témák: „Kezdetben volt az Ige, minden általa lett.” Aztán tegnap: „A világosság a sötétségben fénylik, és övéi nem fogadták be őt.” Így érkezünk ma ahhoz, ami szétrepesztheti az örömtől a szívünket, ha már belekóstoltunk, ha már ismerjük: „Akik befogadták, Istentől születtek.”

Az alapvető és általános helyzet, hogy a világosság, az örök Ige, aki által és akiért lettünk, általában nem kell az embereknek. Ilyen félelmetes a sötétség hatalma, igézete az ember fölött, az emberiség fölött, a bűnesettől fogva. Amikor sikerült rávennie a Sátánnak, az ősi kígyónak arra az embert, hogy „akarj önmagadból élni”! Nehogy már Isten mondja meg neked, hogy mi a jó, meg mi a rossz. Akard te magad meghatározni! *Olyanok lesztek, mint az Isten (1Móz 3,5).* S milyen lett az ember ennek következtében? Éppenséggel nem olyan, mint az Isten, hanem

olyan, mint aki az ember bűne által lett e világ fejedelme és e világ istene; és aki megvakítja a hitetlenek elméjét (vö. 2Kor 4,4), hogy egyszerűen ne tudja fölfogni az ember, kicsoda az Isten, és milyen az ő kegyelme, és hogy vár és hív vissza magához. Jézus Krisztus azt mondja, és nem az elvetemült bűnözőknek, nem a rablógyilkosoknak mondja, hanem Izráel, a zsidó nép, a választott nép vallási vezetőinek mondja: *Ti az ördög atyától valók vagytok* (Jn 8,44). Nem kell ahhoz cégéres bűnösnek lenni, – e világ fogalmai szerint –, hogy Isten előtt ez legyen a minősítése az embernek: Mindegyikünknek ez az alapvető minősítése a bűn által: *aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van*, – olvassuk erről János apostol első levelében (1Jn 3,8a). S ebbe zendül bele a szabadítás evangéliuma, hogy *azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa* (1Jn 3,8a). Ő azért jött! Hát miért ragaszkodik az ember az ördög munkáihoz? Hát miért van ez a tragédia, hogy nem kell a világosság? Aki pedig eljött megmenteni az embert, életet adni; mert csak ő lehet számunkra élet és világosság, aki által és akiért teremtvé lettünk, s akit elküldött az Atya, hogy megváltónk legyen.

Tegnap is idéztem az Úr Jézus tulajdon szavait, a János evangéliuma harmadik részéből, hogy *az Atya nem azért küldte el őt, a Fiút, hogy elítélje a világot, hanem, hogy megmentessék a világ általa* (17. vers). S aki hisz benne, az nem ítéltetik el, aki nem hisz, az már az ítélet alatt van, már elítéltetett (vö. Jn 3,18). S ez az ítélet az, hogy *a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak* (Jn 3,19). És mondtam arról is néhány szót tegnap, hogy a Sátán mennyire ügyesen jön, idézőjelben „segítségére” az embernek abban, hogy bezárkózzon, – inkább, mint hogy kinyitná a szívét –, bezárkózzon a sötétségbe Jézus elől. Vallásos és filozófiai fedezékek építéséhez hogy’ jön tudósoknak és egyszerű embereknek egyaránt – idézőjelben – a „segítségére” a Sátán. És az emberek mindent könnyebben bevesznek, mint az evangéliumot. Merthogy az evangélium, a megváltás evangéliuma leleplezi az embert, és lerontja az ember minden saját dicsekvését. Az ember pedig bűnös, Istentől elszakadt állapotában mániákusan vágyik a dicsőségre, hogy nekem legyen valamim, amit én fölmutathatok. Az én eszmém, az én igazam, az én vallásom, az én eredményem, az én sikerem, az én erőm, az elismerés, amitől én számítok valakinek valamit. Én, én, én. Ez a magunkba csavarodottság: ez a tragédia. S jön a világosság, hogy megvilágosítson, és megszabadítson, és akkor az embernek az önkéntelen reakciója, a Sátán mérgétől való rándulása az, hogy zárkózni, zárkózni a világosság elől! Ezt mondja az Úr Jézus így, hogy *ti az ördög atyától valók vagytok* (Jn 8,44): attól, aki embergyilkos és hazug. Szabad életet ígér az embernek, és gyilkosa. Megismerést ígér az embernek, titkokhoz való hozzáférést, misztikában, pogány gyökerű, démonikus meditációs technikákban, jóslatokban, mi mindenben! És hazugságával behálózza, sőt elfalazza az Isten ígététől az embert; sötétzárkába zárja. Annyiszor iszonyú kényszerek alatt gyötrődnek emberek ennek a következtében azután. És hallja az evangéliumot, és nem tud hinni, mert falak zárják el; okoskodások és démonikus kényszerek zárják el a világosságtól. Ez az, amiről tegnap azt mondtam, hogy a sötétségben lidércfényeket vetít az ember elé az ördög. Mennyi formája van ennek!

Nemrég jelent meg itt az egyik újságban a gyógyító meditációról ez a propaganda, és nem messze van ide ez a meditációs központ: „Meditációban a figyelmünket a külvilágból a bensőbe irányítjuk, ahol rátalálunk a mindannyiunkat életető energiaforrásra, a lelkünkre.” (Lásd: Nyíregyházi Napló, 2005. október 13.) Pontosan ez a bűn, hogy az ember önmagából akar élni, s ezzel ellenkezik az Istennel. „A meditáció technikája nagyon egyszerű; csöndes, nyugodt hely szükséges.” Nem az, hogy az Isten előtt elcsendesedj, – figyelitek –, és hallgass arra, amit ő mond, amit ő mond Krisztusban, ítélő és kegyelmező ígétével, nem, hanem „merülj el önmagadban”! Hát ott csak a sötétséget fogjuk megtalálni, lidércfényekkel, mondom újra. S aztán jön a technika ajánlása: „ellazult testhelyzetben figyelmünket a két szemöldök között és mögött elhelyezkedő hatodik csatrára, más néven harmadik szemre irányítjuk.” A hindu pogányságnak egy régi állítása ez. De ne feledjük, *amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák, és nem az Istennek* (1Kor 10,20). És minden pogány spiritualitás ebből a démoni forrásból származik. „Amikor elménk lecsendesedik, ráhangolódhatunk a bennünket életető lélekenergiára.” Micsoda? Hol van az Isten, az élő Isten; a mindenható, az örökkévaló, a mindenek fölött való, a bíró: aki a maga számára teremtett, és így tart számon, és így kér számon? És kikerülhetetlen az ő ítélete! És ki fog ítélni? Az örök Ige, az értünk, megváltásunkért emberré lett Jézus, ő fog ítélni. Hiszen ahol az Atyával egylényegű isteni lényéről szól, ott mondja ezt is: *az Atya az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. És aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte* (Jn 5,22–23). Idéztam az Úr Jézusnak ezt a szavát is már az előző estéken. Így van, Jézus feltétlen igénnyel szól, és értünk szól feltétlen igénnyel. És az ő szava, – neki, aki az Isten szava egész lényében, neki –, a beszéde, ahogy elér bennünket írott és hirdetett emberi szóban, az tárja föl a valós helyzetet, értünk.

Mondtam azt, hogy kellemetlen, kényelmetlen a világosság, ahol az emberről megmutatkozik minden, amit inkább takargatott volna. Sötétségben nem látszik a piszok, a szenny, a rongy; hát a világosságban lelepleződik minden. De ne meneküljünk a világosság elől, mint ahogy az általános az embervilágban! És az ördög bűvölete, meg a másik, amit mondtam, a műfény: siker, elismerés, élvezet, kényelem, eredmény, – amikkel mindent elkövet a Sátán azért, hogy elzárja az embert az Istentől, – ne engedjük, hogy elfalazzon ezekkel bennünket! Amikor szólít az Isten szava, az örök Ige, Jézus; amikor zörget, azzal az igével, amire ma figyelhetünk, a János evangéliuma első rész 12., 13. verseiből, olyan megrendítő párhuzam a Jelenések könyve 3. rész 20. verse. S ott különösen az a megrendítő, hogy az ellanyhult gyülekezetnek, az álkeresztyén gyülekezetnek üzeni Jézus: *Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja a hangomat. – Értitek? Az ellanyhult gyülekezet, amely már csak hivalkodik és mutogatja magát, és hivatkozik Jézusra, de semmi köze hozzá. – Ha valaki meghallja a hangomat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem* (Jel 3,20). Közösségbe lép ő velem itt, múlt mindennapjaimban, és ígéri, hogy vele közösségben leszek az örökkévalóságban az Atyánál, mint Isten gyermeke. Az egyszülött Fiúért kegyelembe fogadott gyermek.

Akik befogadták őt, kevesen vannak, kicsiny nyáj mindig. De azokról azt állapítja meg a ma előttünk lévő és köztünk hangzó ige, hogy Istentől születtek. A többség inkább menekül és bújik fedezékekbe a világosság elől. Jaj, te ne tedd! Se vallásos önigazság mögé, se egyebek mögé, amikkel elvonod és eltereled a figyelmedet, s próbálsz elhallgattatni a lelkiismeretéd háborgását. Látjátok, Isten nem meditáción keresztül keres, ő mindig a lelkiismeretünkön keresztül keres, ott szólít meg. Az ajtón keresztül közelít, az ajtón akar bejönni, nem hátulról besurranni és megcsalni bennünket, mint a Sátán. A szívünk ajtaján, a lelkiismeretünkben keres, és úgy akar bejönni. Befogadtad-e már? Befogadtad-e már az Igét, Jézust? Annak, ha ez megtörtént, mindig története van. Nem véletlenül mondtam így, hogy ha megtörtént. Az térben és időben történik meg, hogy egyszer csak megnyílik egy szív az Úr előtt. Nem egy kaptafára történik, mindenkinél más és más a történet, de a lényege azonos: Befogadta Jézust, már nem zárja ki, már nem zárkózik előle. Befogadta. És aki befogadta őt, az éli át, hogy ő valóban fölszabadít a bűnöm terhe alól, a lelkiismeretnek a félelmetes szorongása alól, ami azért van, mert az Isten ítélete ott van fölöttünk. *Az Isten a haragját nyilatkoztatja ki az emberek minden istentelensége és hamissága ellen, mellyel föltartóztatják az ő igazságát* (Róm 1,18). És csak, ha bocsánatot nyerek a hamisságomra, csak, ha Jézust befogadom úgy, mint akiben fölragyogott az Isten bocsánata; csak akkor szabadulhatok fel ez alól a teher, nyomás, szorítás alól az Isten szabad szívű gyermekévé. Akik befogadták őt, – újra mondom –, ez mindig történet!

Ezt a kérdést, hogy befogadtad-e Jézus Krisztust, az örök Igét, az Isten Fiát, a te megváltódat; ezt nem lehet elintézni azzal, hogy „hát én mindig hittem”. Meg a szüleim is, meg a nagyszüleim is mindig jártak templomba. Ki lehet mutatni itt Nyíregyházán, a templomépítő ősokeket; kinek, mikor, hogyan vettek részt elődei a gyülekezet életében. Lehet, hogy élő hitből fakadóan, nemcsak vallási hagyomány őrzéséből. Tényleg lehet, hogy élő hitből fakadóan. De ha a szüleidnek, vagy dédszüleidnek volt élő hite, az téged még nem tesz az Isten gyermekévé. Ezt szoktuk olyan egyszerűen mondani, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei! Nem elég tudni Jézusról és elvileg hinni a helyes tanítást, az még nem jelenti azt, hogy a tiéd a bűnbocsánat és az üdvösség, öbenne, Krisztusban! Furcsa példát mondok: Lehet tudni arról, hogy ötszáz darab húszezer forintos, az tízmillió forint. Lehet ismerni, hogy milyen a húszezer forintos, lehet még közel is lenni egy ilyen köteghez; én még ilyet nem láttam... Ennek a gyülekezetnek is nagyot használna egy ilyen köteg adomány, az biztos. Én még nem láttam ennyit. Lehet tudni róla, hogy, hogy néz ki, valódi bankók, tényleg annyi, annyi. De mit ér az egész, ha nem az enyém! Akkor nem használhatom, akkor nem élhetek vele. Furcsa példának tűnik, ugye? De épp ez a furcsa példa segítsen a furcsaságával, annak a meggondolására, hogy lehet tudni, hogy milyen a Biblia, lehet olvasni naponként, lehet templomba járni egy életen keresztül, tudni tanításként a megváltást, közel lenni mindezekhez; de mit ér az egész, ha nem az enyém? Ha nem kaptam meg, és nem vehettem át! Csak ajándékba lehet megkapni, és úgy lehet átvenni. De jó, ha valakivel azok közül is, akik évtizedeken keresztül jártak mindig a templomba, hallgatták, hallgatták, de nem volt az övék még, egyszer csak megtörténik, hogy enyém lett! Isten ma elém hozta az egyik dászentmiklósi nénit, ezekben a napokban lesz hat éve, hogy temetnünk kellett őt. Oszlopos tagja volt mindig annak a kicsiny gyülekezetnek. A faluban a gazdag családok közé számított az ő családjuk, úgy nevezték a férjét, hogy az „almakirály”. Rendes életet élt; kemény, kritikus hajlama volt ennek a néninek, de izgatta az igazság. S az a jó, hogy nemcsak elméletileg, hanem a lelkiismeretében. S egyszer aztán Isten munkája elhatolt a szívéig. Emlékszem egy igehirdetésemre, Lukács evangéliuma 24. része végéről, ahol az Úr Jézus elmondja, tanítványai értelmét megnyitva, hogy *így van megírva, ezeket kellett elsenvednie a Krisztusnak, így megdicsőülnie és így hirdetni az ő nevében a megtérést és bűnbocsánatot minden népek között*

(46–47. vers). A kicsi dászentmiklósi gyülekezetben, amikor erről az ígéről szolgáltam, én úgy éreztem azt a szolgálatomat, hogy olyan erőtlén. Mintha leesnének a szavaim másfél méterre előttem, és nem jut hozzájuk, akik ott ülnek egy kicsi gyülekezeti teremben... Én így éreztem azt a szolgálatot... Mit ért ez? Mondtam én, mondtam én, de olyan erőtlennek éreztem. Vagyok ezzel így máskor is. Tegnap este is, én így éreztem: Mondtam, annyi mindent elmondtam az ígéből, de valahol mintha a fék be lett volna húzva... S amikor bennem ott volt, – visszaemlékezve arra az ígehirdetésre –, a következő napokban a szomorúság, hogy Uram, hát, mondtam, de mintha leestek volna a szavak másfél méterre előttem, ez a néni meg elkezdett arról beszélni, hogy neki mit jelentett az, amit abban az ígehirdetésben hallott. Nohát ez az, amiben beteljesedik a *ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget, szeretetedért és hűségédért* (Zsolt 115,1)! És az ige elkezdett benne munkálkodni. S aztán ez a Marika néni egyszer csak kimondta, – az imádságaiban is érződött már az élet, s egyszer csak kimondta –, hogy „én fiatal lánykoromtól mindig jártam az egyházba, meg a diakonisszákhoz is, – Írsán nevelkedett –, de meg kellett öregednem ahhoz, hogy Jézus Krisztus személyes Megváltóm legyen”. Ha már azt emlegettem, hogy hat évvel ezelőtt kellett ezt a nénikénket ott eltemetnünk, másik hat évvel ezelőtti történet is eszembe jut. Amikor csak az utolsó két estén tudott jelen lenni valaki az evangélizáción, egy olyan fiatalember, aki tisztelte, becsülte az Isten ígét, hívőnek tartották őt, ő is próbálta ezt elfogadni magára nézve, de tele volt bizonytalansággal belül, kínzó gyötrelmekkel, kényszeres gondolatokkal és érzésekkel. Ő nem ismerte az ígehirdetőt, az ígehirdető se’ őt, de átélte, – s aztán jelentkezett beszélgetésre –, hogy valóban Jézus beszélt. S ebből lett aztán az, hogy ne elvi hite legyen, – elvileg jó evangéliumi hite, de belül bizonytalanság és megoldatlanság –, hanem valódi hite legyen! Hát megnyílt a szíve Jézus Krisztus előtt, mert megszületett a döntés, amit az Úr munkált. Mert amikor valaki megnyithatja a szívét, az mindig úgy történik, mint Lídiánál történt Filippiben, hogy *az Úr megnyitotta a szívét* (ApCsel 16,14). Azért nyithattam meg a szívemet. Velem is így történt valamikor. Sokszor az ember, amikor ez megtörténik, még fel se fogja, de hasonló ez egy kicsit ahhoz, hogy melyikünk fogta fel a saját megszületését erre a világra?! Az élet azonban megmutatkozik. Vannak életjelei, növekedik, táplálékra van szüksége, tudatosodik, és szüksége van arra is, hogy tudatosítsák benne: igen, te ekkor meg ekkor, így és így, itt és itt születél. Szüksége van az újonnan született, hitre jutott embernek is arra, hogy tudatosítsák benne: igen, megtörtént veled!

Megint egy történet, ez sokkal közelebb van időben hozzánk. Még nincs két éve, nem jött a nagykállói bibliaóra más, csak egy valaki akkor. Hát Isten vele készítette el a beszélgetést. Ebből lett aztán az, hogy megérlelődött benne a bűnvallás készsége. De nem tudta szóban elmondani, hát leírta a bűnvallását. S így adta ki magát; az Úr iránt meghozott döntés volt ez, ahogy kiadta magát a bűnvallásában, és én meg tanúja lehettem. És mint tanú, hirdethettem neki Jézus Krisztus nevében a bűnei bocsánatát minden bűnre; s mondhattam, ahogy én elégettem azt a bűnvalló írást, úgy el vannak törölve a bűnei Isten színe előtt. Nem azért, mert én mondom, hanem, mert Jézus Krisztus valóban megváltotta őt. S az Úr Jézus vééréért van bűnbocsánat mindazoknak, akik megnyitják a szívüket előtte, neki is. Egy következő alkalommal többen voltunk a bibliaórán; imaközösséggel zárult. Egy egyszerű, idős hívő néni megszólal utána, mondja nekem: „Tiszteletes úr, az Ica megtért, hallok az imádságából”. Észrevette az élő az életjeleket. De szükség van az ilyen tudatosításra, amikor a hívő testvér is visszajelez. Az Isten családjában örülnek minden új születésnek, amikor valaki az Istentől születik. Akik befogadták őt, Jézust, akik hisznek az ő nevében, nemcsak felőle hisznek valamit...

Jó pár évvel ezelőtt, egy piliscsabai családos csendeshéten, egy tési asszonynak ezekben a mondatokban készítette el Isten a döntés óráját, hogy „csak az Úr Jézus felől hiszel valamit, vagy benne hiszel”? S aztán éjfél tájban kereste – az utolsó éjszakán – azt, aki lelkigondozóként mellé állhat. S ott talált még minket, három szolgáló testvért, beszélgetésben. S akire Isten különösen rábízta a személyes lelkigondozást, arra hagyhattuk. És átment a halálból az életbe! Átment a sötétségből a világosságba! És már nemcsak Jézus felől valamilyen hite volt, hanem az Úr Jézusban való személyes hite. Így olvassuk itt: *akik hisznek az ő nevében*. Mit is jelent Jézus neve? Azért kellett ezt a nevet kapnia, *mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből* (Mt 1,21). Benne, mint szabadítóban, az ő lényében, az ő szeretetében, s az ő bűneimet kiengesztelő drága vérében való hitem személyes hit. Újra mondom, ennek mindig története van. Ezért kell így rákérdezni: befogadtad-e már Jézus Krisztust? Testi születés nem visz az Isten országába! Külön kihangsúlyozza itt János, és aztán majd az evangélium harmadik fejezetében az Úr Jézus tulajdon szavaiként olvashatjuk: *Ami testtől született, test az, ami Lélektől született, az lélek. Ne csodáld, hogy ezt mondtam neked, szükség néktek újonnan születnetek* (Jn 3,6–7). Isten gyermekei azok, akik nem testi származás révén, – mert hát, ők is, mondjuk, Ábrahámától származtak, vagy a mi esetünkben, jó, komoly evangélikus elődöktől, vagy hívő elődöktől származtak –, nem, nem ezáltal lesznek Isten gyermekei! *Nem vérből*: nem az emberi származás visz Istenhez. *Nem test akaratából, sem férfi akaratából*: itt

rámutat már arra is János apostol, hogy nem emberi hatások és módszerek... Jaj azoknak, akik csak egy emberi ráhatásra tértek meg, úgymond. Tragikomikus történet is van erre, amikor egy, az elveszettek sorsát szívén viselő lelkipásztor találkozik az árokban fetrengő részeg, ismerős férfival. Nem ismer rá rögtön, az meg elkezd mondani, hogy: „De hát, tisztelendő úr, nem ismer meg! Hát maga térített meg engem!” S erre mondja szomorúan az Úrért égő szívű lelkipásztor: „Látszik, hogy csak én térítettem meg. Mert ha az Úr térítette volna meg, akkor most nem itt találkoznánk.” Nem emberi módszerekből, nem retorikából, nem hatásvadász dolgok alkalmazásából, soha nem ezekből születik az új élet; mindig csak Istentől! S azok Isten gyermekei, akik Istentől, Istenből, az ő Lelkétől születtek újonnan lelkükben. Így tértek meg, valóban az Atyához. Mint ahogy a tékozló fiú atya mondja: *Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott* (Lk 15,24). Isten gyermeke vagy-e már, valóban? A kérdést kikerülhetetlenné kell tennem, az én Uram megbízásából. Ne is próbálja hát senki kikerülni közülünk! Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk! Hálát adunk, hogy te minket, az ördög atyától valókat vissza akarsz fogadni gyermekeiddé. Ezért küldted el szent Fiadat, az egyszülött Fiút, az örök Igét, Jézust. Elküldted, hogy megváltónk legyen; elküldted őt, hogy szabadítónk legyen! Elküldted őt, mint az igazi világosságot, hogy ne maradjunk rabok, a test kívánsága, a szemek kívánsága és a múlandó élet kérdése bűvöletében, a Sátán hatalma alatt; hanem befogadva Jézust, mint Urunkat, gyermekeid legyünk. Köszönjük azokat, akik már a te gyermekeid. Mennyi és mennyi történet, különféle történetek! Rendes emberek meglátták bűnüket, és az Úr Jézust befogadva, gyermekeiddé lehettek. De ugyanez történhetett meg igéd ereje által rablógyilkosokkal és szörnyű, elvetemült emberekkel is. Milyen különös a te lelki néped, a te gyermekeidnek a közössége, akik Jézus Krisztusban felhatalmazást kaptak, szabadságot és kíválságot, hogy gyermekeid legyenek. Könyörülj itt rajtunk, akik mindezt ma este is hallhattuk; hogy akik még nem lettek a te gyermekeiddé, hadd lehetnének azzá! Akik elhívást kaptak, már a keresztségüktől fogva, hogy gyermekeiddé legyenek, hadd lenne fogamatossá bennük elhívó igéd, Jézus Krisztusban nekünk ajándékozott kegyelmed és igazságod. Te beszélj tovább mindegyikünkkel ezen az estén is, és te készítsd el a holnapot, irgalmadból. Te tudod, kik azok, akiket most keresel Jézus Krisztus világosságával, mindazok hadd jöhessenek a világosságra, hadd fogadhassák be Jézust, mint Urukat. Ámen. Mi Atyánk... Ámen.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal. Ámen.

Hangfelvétel alapján utólag leírt igehirdetés

4. rész:

ADÁMI LÁSZLÓ * Adventi igehirdetés-sorozat * CSÜTÖRTÖK

Jn 1,14

„Az Ige testté lett, ... láttuk az Ő dicsőségét, ... telve kegyelemmel és igazsággal”

„Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!”
(Olvasd: Zsolt 100)

Imádkozzunk!

Istenünk, irgalmas Atyánk! Hálaadással és szívünk ujjongásával hadd jöjjünk eléd mindnyájan, a te kegyelmedben való örömet hadd ismerjék köztünk azok is, akik nem ismerték eddig még. Milyen drága dolog az, ha felszabadult szívvel, a bűneink terhe alól felszabadult szívvel dicsőíthetünk téged s adhatunk hálát neked, mert megízleltük jóságodat, és miénk lett kegyelmed Jézus Krisztusban. Rajta kívül kárhóztató ítéleted lehetne csak a miénk, de Krisztusban kegyelmeddel jössz felénk és ma is lehet kegyelmet találni előtted: kegyelmed ideje lehet ez az este is. Hadd érjen el Jézus Krisztus szava, a te örök Igédnek szava az emberi szón keresztül minél többeket úgy közöttünk, hogy megragadja és betöltse a szívüket, mindnyájunk szívét. Köszönjük, hogy estéről-estére egybegyűjtesz ezen a héten bennünket. Köszönjük, hogy ma is megőriztél; ismered útjainkat, ki merre járt, mit kellett intéznie, vagy hogy telt a napja, vagy hogy múlt el az idő fölötté. Talán terhelte aggodalom, szomorúság, betegség, nehezen bírt föltpázkodni is talán. Más meg erőben, egészségben élhette meg e napot. Köszönjük, hogy mind, akik itt vagyunk, a te vonzásodban jöhettünk. Te akarod, hogy igédet meghalljuk, te akarod, hogy Jézus Krisztust ismerjük, és ismertté tegyük mások előtt is. Te akarod, hogy kegyelmed öröme kiadjon belőlünk, az az ujjongás, amiről ez a zsoltár is szólt. Az életünkéből zendüljön ki, hogy te alkottál, nem magunk; s a te néped, a te legelődnek nyája vagyunk, mindazok, akiket a jó pásztor nyájába begyűjthetél már. És hallgathatunk hangjára, és ő ismer minket, és mi követhetjük őt. Hadd legyünk mind ilyenek, és hadd legyenek még minél

többen ilyenek körülöttünk és szerte e világban. Hálát adva áldjuk nevedet, és valljuk meg, hogy jó vagy és örökkévaló a te kegyelmes szereteted, és a te hűséged, igazságod mindenkor megáll. Ámen.

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)

Ma kiváltképpen erre az egyetlen mondatra figyelünk: *És az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától való egyszülöttnek dicsőségét, telve kegyelemmel és valósággal* (Jn 1,14). János apostol hallatlan személyesen vall ebben a mondatban. Személyes tanúja a testté lett Igének, a megváltó Krisztusnak, az Isten Fiának, a szabadítónak. Többször szám első személyben mondja ezt ugyanakkor mégis, mert minden egyes hívő, aki befogadta az Úr Jézust, és élő kapcsolatba került vele, az egyben tagjává válik az Isten gyermekei közösségének. Nem lehet elszigetelt hívőnek lenni! Azok sem elszigetelt hívők, akik az Urért, az ő Lelkének vezetése és ösztönzése szerint elmentek úttalan-utakra és vitték a Krisztus evangéliumát oda, ahova addig nem jutott még el. És emberileg egymagukban mentek. De mindig úgy mentek, hogy valahol elhívta, valahol megerősítette őket az Isten. Testvéreknek a közösségében készítette el őket, és testvérek szívére helyezte őket, hogy értük imádkozzanak, hogy Isten adjon nyitott ajtót eléjük; és nyissa meg az ige ajtaját, hogy úgy hirdessék a Krisztus titkát, ahogyan azt kell. Szóval nincs elszigetelt keresztyénség, nincs magán keresztyénség. Mindez egyik vetülete annak, hogy nincs a Jézus Krisztussal való élő kapcsolat nélkül keresztyénség. Hát ez önmagában való ellentmondás lenne! Mégis, mennyiszor keresztyénségnek nevezik azt, aminek semmi köze a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztushoz, és hiányzik belőle az ő ismerete.

Elmondtam valamelyik este, nekem elszorul a szívem, ha emberek arról beszélnek, hogy ez vagy az nem felel meg az ő Jézus-képüknek. Amikor egy lelkész szájából hallom ezt, az borzasztó! Hát nem a mi Jézus-képünk, amit mi kialakítunk magunknak, válogatunk, hogy mi tetszik, mi nem, hát nem ez számít; hanem az, hogy kicsoda ő valójában, aki maga a valóság, és az örök Ige. És aki által, és akiért lettem én is; és életem értelme, hogy az életem élet legyen, az csak őbenne lett. Hát nem az számít, hogy én mit gondolok, hanem az számít, hogy megismertethesse velem magát ő, és én valóban befogadjam. Ne bújjak vallási meg filozófiai fedezékek mögé, meg a kábulatnak a fedezékei mögé.

Mi mindennel kábítják magukat az emberek, ezt is jó itt föllelegetni; az eddigi estéken nem került ez még elő. Mennyiféle mámor van: mert nincs igazi öröm a kegyelem nélkül, hát pótszereket keres az ember mindenféle mámorban. És nemcsak alkohalmámor van, nemcsak szex mámor van, nemcsak kábítószerrel elért mámor van... Van munkamámor is, szerzési mámor is, elismerés-mámor, hogy nekem az kell, hogy engem elismerjenek, és mindent ez határoz meg... Pénzmámor igen, sokféle van, de egyik se' elégíthet meg. A testté lett Ige az, aki, „hogy bűnös szívünk elérje, ő jött el a föld éjébe”, énekeltük az előbb. A testté lett Ige az, aki így szólít meg, így kiált bele hétköznapiakba, vagy mint az egykori helyzetben, az ünnep nagy napjának a sokadalmába kiált bele: *Ha valaki szomjazik, jöjjön énhozzám és igyék! És ígéri: hogy aki hisz énbenem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből!* (Jn 7,37–38) Mert meg fogja elégíteni az Isten szeretete, az Isten kegyelmes szeretete. És az Isten hűsége és valósága, ahogy mindezt kinyilatkoztatta, az ő egyszülött Fiában, Jézusban, aki az Istenből való Isten.

Mi láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, írja másutt is János (1Jn 1,2; 4,14). *Mi láttuk,* és együtt zengi ezzel Péter, a második levelében: *Nem kieszt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének* (2Pt 1,16). Szemtanúk, igen, ők közvetlen szemtanúk voltak. A testben megjelent Igének a közvetlen szemtanúi. De hát annyian mások is szemtanúk voltak akkor, és mégsem látták meg, hogy kicsoda Jézus. A hit látása kell ahhoz, az Úr Jézus előtt megnyíló, töredelemben előtte megnyíló szívnek az új látása: ami maga is ajándék. Azt kell, hogy lássam, kicsoda ő; az Ige, aki testté lett! Az örök Ige, és az örök jó. Ennek a mondatnak, ami címévé lett az egész sorozatnak: „Az ember gyarló testébe öltözött az örök Ige”, ma utána néztem egy német énekeskönyvben, hogy hogy is írta ezt Luther. És ott, a rím kedvéért, persze nem az ige, hanem a jó, a „Gut” szó áll, s így fejezi ki, hogy a mi szegény testünk és vérünk, az amibe beleöltözött az örök jó. Szegény testünkbe, vérünkbe öltözött be, azt öltötte magára az örök jó, az örök Ige, az Isten tulajdon szava: *testté lett.*

Miért kellett testté lennie? Hát ezt írja le János is fejezeteken keresztül, és különös módon megmutatva az utolsó napnak és éjszakának az eseményeit; az utolsó vacsora eseményeit, s aztán a szenvedésnek a részleteit, további részleteit, amit a másik három nem írt le még korábban. Tanúja volt mindennek, s aztán írja le, hogy sebei által hogy mutatta meg magát a feltámadott: feltámadott testének dicsőségében is magán hordozva a keresztségeit. És

leírja, hogy mindezek azért íratlak meg, – olvastam az első este is már –, *mindezek azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében* (Jn 20,31).

Miért lett testté az Ige? Azért, hogy mi az Isten gyermekei lehessünk! Elveszettekből, a bűn rabjaiból, az ördög atyától valókká züllöttekből az Isten gyermekei lehessünk. S a Zsidókhoz írt levél második fejezetében olyan szépségesen olvassuk ezt: *Mivel a gyermekek test és vér részesei, – vér és hús részesei –, ezért ő maga is hasonlatosképpen részesévé lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse – tönkrevérje, érvénytelenítse – azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a halál félelme miatt egész életükben rabok voltak* (14., 15. vers). Ezért kellett testté lennie. S hogy törhette meg az ördög hatalmát, igézetét? Úgy, hogy elfordította rólunk az Isten ítéletét! Merthogy az ember a sötétség hatalmában van, az a bűnnek önmagában hordott büntetése. És ennek is igazán az az oka, hogy Isten haragjával kénytelen felelni az ő szentségében az ember önzésére, énközpontúságára, arra, hogy mi a magunkéi akarunk lenni. Holott ő az élő Isten, örök Igéje, egyszülött Fia által a vele való kapcsolatra teremtett minket, és így tart számon, és így kér számon.

Az evangélium igazi megértéséhez, hogy miért kellett ember gyarló testébe öltöznie az örök Igének, miért lett testté az Ige, ennek megértéséhez csak onnét vezet az út, ahogy Pál apostol megmutatja ezt a Római levelében is: *Mert Isten haragja nyilatkoztattatik ki a mennyből az emberek minden istentelensége és hamissága ellen, amellyel feltartóztatják az igazságot* (Róm 1,18). Figyeljétek meg, tanulmányozzátok alázatos szívvel a Római levélnek az elejét! Megzendíti a hatalmas mondanivalót, az evangélium üzenetét, – hisz azért írta az egészet Pál –, megmondja, hogy *nem szégyellem az evangéliumot, mert Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére; mert az Isten igazsága nyilatkoztattatik ki abban, hitből hitbe* (Róm 1,16–17). És a kifejtésbe – rögtön ezután – azzal kezd bele, hogy *Isten ugyanis a haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden istentelensége és hamissága ellen*. Miért kellett az Igének testté lennie? Ezért! A Galáciai levelében így is ír erről Pál apostol, hogy *amikor eljött az idők teljesége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, a törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa* (Gal 4,4–5). Hogyan? Azt is leírja ott Pál: *Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk* (Gal 3,13). És a Korinthusi második levelében meg így hív az Istennel való megbékélésre Pál apostol: *Béküljétek meg az Istennel, mert az Isten azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi az Isten igazsága legyünk őbenne* (2Kor 5,20–21). Rendbe jöhessünk az Istennel, helyreálljon a kapcsolatunk, úgy, hogy bocsánatot kapunk Jézus véérért, áldozatáért. Más út nincs az Istenhez, értse meg mindenki!

Én vagyok az út, az igazság és az élet, – mondja maga a testté lett Ige –, *és senki sem megy az Atyához, csakis én általam* (Jn 14,6). S aki őhozzá jön, azt ő semmiképpen ki nem dobja (vö. Jn 6,37). Nem zavarja el, magához fogadja! És a megnyíló szív befogadhatja őt, úgy, ahogy erről többeknek a történetét is mondhattam tegnap este; s utaltam a magam történetére. Most újra rá kell, hogy kerüljön a hangsúly: az mindig történés, annak mindig története van, ha valaki befogadta az Úr Jézus Krisztust. És már nemcsak tud róla, hisz felőle valamit, hanem benne hisz: az ő nevében, az ő lényében, benne a megfeszítettben és feltámadottban. Luther írásaiból hallunk estéről estére, Luthernél is megvan a története annak, hogy vergődéséből hogy találhatott oda a kegyelmes Istenhez, mert megtaláltatta magát vele a kegyelmes Isten a Krisztusban. S aki így megtalálta, akinek Krisztus lett az életelemévé, hit által, annak nincsen immár semmi kárhoztatása. Miért? Megint a Római levélből, a 8. részből idézem: *Ami lehetetlen volt a törvénynek*, – hogy tudniillik a mi életünket megpreparálja; nem, a törvény, Isten törvénye csak elítélhet bennünket, nem tud javítani rajtunk –, *ami lehetetlen volt a törvénynek, azt tette meg Isten, amikor elküldte Fiát a bűn testének hasonlatosságában, és a bűnért, és kárhoztatta a bűnt a testben* (3. vers). Amit oly tömören mond ki János apostol, hogy az Ige testté lett, azt mondja ki ezekben az előbb idézett mondatokban annyira szabatosan, Pál apostol.

Az Isten Fia nem egy kirándulást tenni jött ebbe a világba, hanem a bűn következményeit hordozó létünkbe üresítette bele magát. Éspedig azért, hogy mint aki testvérünké lett, magára vegye a bűneinket Isten előtt. Hát erről profétált már az Ézsaiás 53., és ezt visszhangozza Péter apostol első levelének a 2. része, azokban a mondatokban, hogy *Ő nem tett bűnt, álnokság nem hagyta el a száját*. S aztán majd folytatja: *A mi bűneinket ő maga vitte fel testében a fára, hogy mi a bűnöknek meghalva, az igazságnak éljünk* (22. és 24. vers). Az Ige testté lett, ezért! Közöttünk sátorozott, s az eredeti szó valóban ez, hogy „sátorozott”, kifejezi azt az ideiglenességet, azt a rövid időtartamot, amit itt a földön emberként töltött. Ő a bűntelen, bűn testének hasonlatosságában, szolgai formában, ebbe az emberi sémába beleüresítve és belealázva magát. S ebben *volt engedelmes mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig* (Fil 2,8). *Azért az Isten is felmagasztalta őt* (Fil 2,9). Ez az ő csodálatos felmagasztalása, hogy *örökre üdvözíteni tudja azokat, akik általa járulnak az Istenhez* (Zsid 7,25). Mert az ő vére

megtisztít minden bűntől, az Isten szemében. Csak jöjjünk a világosságba! Csak ne bújjunk fedezék mögé, bezárkózva a sötétségbe! Hallottunk erről az előző estéken újra és újra, hívogató és figyelmeztető mondatokat. János apostolnak a vallomása arról szól, hogy a testté lett Igét úgy ismertük meg, mint aki az Atyától való egyszülött, a páratlan. Akinek a lénye különleges, fölfoghatatlan, más, mint mi. És értünk jött, számunkra: telve kegyelemmel és igazsággal, szeretettel és hűséggel. Mondom ugyanazoknak a szavaknak az ószövetségi megfelelőit a mai magyar bibliafordításainkból. Szeretet és hűség = kegyelem és igazság. Igazság, mint valóság: nem látszat, valóság, amit az Isten mutat nekünk az ő Fiában. Jézus maga a valóság, telve kegyelemmel és igazsággal. Az csordul belőle, lépten-nyomon.

János evangéliumának, a János írása szerinti evangéliumnak még ebben az első fejezetében olvasunk arról, milyen volt az első találkozásuk vele. Nem véletlenül emlegeti föl János Keresztelő János szolgálatát, – mondtam erről is egyik este valamit –, ebben ott van a helyreigazítás is, hogy rosszul teszik azok, akik elakadnak az útkészítő személyénél. Hát János nem azért volt, hogy benne higgyenek, hanem hogy általa higgyenek az igazi világosságban. Nem véletlenül beszél minderről, mert ő is János tanítványa körébe tartozott. Az apostol János Keresztelő Jánosnak a tanítványa körébe tartozott. Onnan indult, és pedig Keresztelő János bizonyágtételére: *Íme, az Isten Báránya, aki elhordozza a világ bűneit* (Jn 1,29; 1,36). S akkor Andrással együtt a nyomába szegődtek Jézusnak. S az volt a kérdésük, *Mester, hol lakol? Jöjjetek, és meglátjátok. És nála maradtak azon a napon* (Jn 1,38.39). És megjegyzi az időt is! Ahogy mondtam, annak, hogy valaki Jézus Krisztusé lesz, annak mindig története van, térben, időben zajlik le egy emberrel. Hát János is följegyezte az időt, hogy annak a napnak a délután négy óra tájában volt ez (vö. Jn 1,39). A 10. órája a zsidó időszámítás szerint annak a napnak. *Nála maradtak*. S aztán András megy, és találkozási először a testvérével mondja neki, hogy *megtaláltuk a Messiást!* (Jn 1,38–41). És ott lehettek és hallhatták Jézus szavát. Annyi mindent nem értettek, de az ő lénye, – aki ő –, az győzte meg őket; nem rabul ejtette, hanem meggyőzte. És láthatták a csodáit, és részesei lehettek annak, amit ő cselekszik, és részesei lehettek a Jézus körül növekvő feszültségnek. Aztán éppen János, az egyetlen, aki a szétfutott tanítványok közül ott van a kereszt alatt. Láta meghalni Jézust! És ez is benne van, éppen ez is benne van abban, amikor arról vall, hogy *megláttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal* (Jn 1,14). Éppen abban, ahogy meghalt, s aztán ahogy megjelent nekik, feltámadottan, s kezén megmutatta a szegek helyét. És békességét ajándékozta nekik, és a nagy küldetést, hogy másokkal is megláttassák az Atya egyszülöttének dicsőségét. S nemzedékek láncolatán keresztül így jut el hozzánk is az első szem- és szívtanúk bizonyágtételén keresztül, a Krisztus világossága, a bűnbocsánat megelevenítő hatalma, a kegyelem és az igazság ereje, hogy mi is lássuk, úgy, ahogy maga az Úr Jézus beszélt erről: *Nem azért szállottam alá a mennyből, hogy a magam akarataát tegyem, hanem hogy annak akarataát, aki elküldött engem. És az Atyának az az akarata, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen. És én feltámasztom őt az utolsó napon* (Jn 6,38–40).

És most szeretnék felolvasni valakinek a bizonyágtételéből erről, hogy látta meg ő: kicsoda Jézus Krisztus. Benne van minden lényeges tartalma ennek. *Ole Hallesby*, a norvég evangélikusságnak egy kiemelkedő alakja lehetett, Jézus Krisztus határozott bizonyágtétevője, és professzora az Isten Igéje tanításának. *Ole Hallesby*-nek ez a könyve: *Hogyan lettem hívő keresztyén* (Evangéliumi Iratmisszió), vagy harminc évvel ezelőtt számomra is nagyon sokat jelentett. Egy-két éve jutottam én hitre, fogadhattam be az Úr Jézust. S amikor olvastam ezt a könyvet, olyan nagy öröm volt: hát azt mondja el, ami velem is történt! Így erősített meg, így tisztázott bennem sok mindent ez a könyv. Mi történt velem is, velem is ez történt! Így olvasom hát *Hallesby*-nek a régi, de ma közöttünk is oly aktuálisan felhangzó, leírt bizonyágtételét.

„Arról szerettem volna itt mondani valamit, hogy miért lettem hívő keresztyén. Most már könnyebben válaszolhatok: nem mertem örök időkre csaló lenni. Nem mertem vállalni a kétszínű életet, – mert az lett volna, ha én, miután Jézussal találkoztam, folytatam a régi életemet.

Így tehát úgy döntöttem, hogy követem Jézust.

Istené legyen a magasztalás örökre ezért a választásért. Mikor a döntés végbement bennem, csendes, békés öröm töltötte be a lelkemet. Olyan öröm, amelyet már gyermekkorom óta nem éreztem. Életem legnagyobb döntését tettem meg, és ezzel a döntéssel lelkiismeretem teljes békességre jutott. Szívem mélyéből elhatároztam: Jézust követem.

De éppen úgy kérhették volna tőlem azt, hogy másszak fel a holdra, mint azt, hogy Jézust kövessem. Az egyik ugyan olyan lehetetlen, mint a másik. Napokon át azt mondta a lelkiismeretem: »Jézus ezt tenné, de te nem teszed azt. Jézus azt nem tenné meg, te pedig megteszed.« Néha azt hittem, hogy valóban úgy cselekedtem, mint

Jézus, de olyankor azt mondta a lelkiismeretem: »Igen, minden rendben volna, ha ezt Jézus lelkületével is tetted volna.«

Nem teszek kísérletet, hogy itt leírjam kétségbeesésemet. Régi életembe már nem mertem visszatérni és előrejutnom lehetetlen volt. Minden út bezárult előttem.

Ekkor kezdtem felismerni Krisztus szavainak igazságát: »Ti gonosz léteketek.« Régebben ez a kemény kifejezés sokkal jobban ingerelt, mint Jézus bármely szava. De lassan derengett bennem, hogy Jézust az Ő lelkülete különbözteti meg mindannyiunktól. Most már láttam, hogy a lelkületem tette számomra lehetetlenné Jézus követését.

Lelkületem legmélyéig önző voltam. Mindig csak magamra gondoltam, akár »jót«, akár »rosszat« cselekedtem. A saját előnyöm, a saját hasznom, a saját kényelmem vagy dicsőségem állott még a legdicséretesebb cselekedetem mögött is.

Ezt a lelkületet nem tudtam megváltoztatni, még akkor sem, ha szavaimat és cselekedeteimet képes is voltam annyira megváltoztatni, hogy az emberek azt gondolták, valami nagy arányú változás ment bennem végbe. Emlékszem, egy alkalommal a barátom azt mondta apámnak: »Olyan szent lett, hogy ez már talán túl sok a jóból.« De én, aki ismertem lelkületemet, tudtam, hogy mennyire szentségtelen vagyok. Így zátonyra jutottam.

Szemrehányó lelkiismeretem állandó nyomása alatt álltam. A bűntudat súlyosan és gyötörve telepedett rá a lelkemre és a bűnbocsánat utáni vágy mindig erősebb lett. Az emberi szív régi kiáltása a kegyelmes Isten után kezdett minden más hangot túlharsogni a lelkemben.

A Szentírás beszél azokról, »akik elvesznek«, a szerencsétlenekről, a tehetetlenekről, azokról, akik aggódnak és sírnak, akik szomjaznak az igazság után. Ezeket a kifejezéseket előzőleg túlzottnak és természetellenesnek találtam, valótlannak és embertelennek.

Ezek most mind olyanok voltak, mintha csak az én számomra írták volna. Sőt, most felismertem azt is, hogy mennyire igaz, amit a Szentírás az ember erkölcsi gyámoltalanságáról és az Istennel és Isten változhatatlan, szent követelményeivel szemben való teljes tehetetlenségéről mond.

Így jutottam színe elé. Lelkiismeretem végezte ezt el, amikor Krisztusban közvetlenül az élő Isten és az Ő abszolút igazsága elé került. Úgy voltam, mint Pál apostol, amikor azt írja: szájam bedugattam és bűnösnek éreztem magam Isten előtt.

Ekkor beszélt velem Isten.

Jézus Krisztusban megismertem az abszolút, az élő Istent. És ha egy ember a Tökéletessel találkozik, csak egy lehetősége van: vagy visszautasítja, nem fogadja el Őt, vagy meghajtja magát előtte. A Tökéletessel szemben semmit nem használ a tanácskozás, az alkudozás vagy a bírálgatás. Minden elnémul abban az emberben, aki a Krisztus Jézusban az élő Istennel áll szemben.

Ezzel Jézus Krisztus Urammá lett, akit nem bírálgattam többé, nem oktattam Őt vallási és erkölcsi kérdésekben, hanem akinek feltétlenül alávettem magam, akár Istenről vagy emberekről szolt, akár bűnről, vagy kegyelemről, elesésről vagy megváltásról, mennyiről vagy pokolról vagy ördögről, keresztségről vagy úrvacsoráról, örök életről vagy örök kárhozatról.

Most érett voltam arra, hogy ennek a legkülönösebb embernek új oldalát lássam meg. Feltárult előttem, hogy Jézus maga tulajdonképpen feladatának azt látta, hogy Megváltó legyen. Jóllehet Ő a példaképünk, az ideálunk, de Jézus sohasem mondja, hogy Ő ezért jött. Ellenben több alkalommal kifejezetten azt mondja, hogy azért jött, hogy »életét váltságul adja«, azért jött, hogy »megkeresse és megtalálja az elveszetteket«, hogy »vére a bűnök bocsánatára kiontassék«. Amikor megnyíltak erre szemeim, észrevettem, hogy az egész Biblia tele van a Megváltóról való ilyen gondolatokkal. Nem tudtam megérteni, hogy ezt korábban miért nem láttam meg.”

„Kezdem megérteni, hogy volt valami Jézusban, mind személyében, mind szavaiban, ami az embereket régi életüktől megszabadította; a bűn terheitől éppúgy, mint a bűn hatalmából.

Titokban sokszor gondoltam arra: bárcsak Jézus idejében élhettem volna! Akkor én is részesülhettem volna abban a csodálatos erőben, amely Jézus lényéből áradt, és talán hallhattam volna legalább egyetlen vigasztaló szót megkínzott lelkem számára.

Azután találkoztam Isten szent gyülekezetével a földön, vagy helyesebben mondva: megnyíltak a szemeim és füleim annak számára, amit a gyülekezet az idők folyamán nekem mondani akart.

Íme, Isten gyülekezete: emberek összefüggő láncolata, Jézus feltámadásának reggelétől a mai napig. Sokat olvastam róluk és tudtam, hogy az emberiség történetének legjobbjai, férfiak és nők, köztük találhatók (Zsid 11,38). Előttem álltak mind és így szóltak hozzám: »Találkoztunk Jézussal. Új emberekké tett minket

hatalmas egyénisége és lélekemelő szava által. Az ember találkozhat vele, mégha láthatatlan is. Fordulj hozzá minden szükségedben, akkor átélheted magad a szabadulást, ami után olyan fájdalmasan sóhajtozol. Fordulj hozzá imádságban és mélyülj el az Ő Igéjében, akkor találkozni fog lelkeddel.«”

Hát így lehet ma is meglátni, hogy kicsoda Jézus! S csatlakozni az első szemtanúkhöz, mi ugyan nem közvetlen szemtanúkként, de szívatanúkként, hogy továbbadjuk a vallomást, mint Isten szentjeinek gyülekezete, akiknek nincsen semmi érdemük, de lefoglalta magáénak őket az Isten, a megváltó Krisztus vére által; így továbbadni a vallomást, a bizonyágtételt: *Az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. Ámen.*

Imádkozzunk!

Uram, Jézus Krisztus! Aki megjelentél ezen a földön telve kegyelemmel és igazsággal, íme te, a testté lett Ige szólítasz néven minket is, abban, ahogyan emberi szón keresztül elér minket a te szavad. Mi is szembesülhetünk lényeddel, amely csodálatos! És szembesülhetünk áldozatoddal, hogy íme, ez a szeretet! Nem az, hogy mi szerettük az Istent; dehogy szerettük mi az Istent! Mi magunkat kerestük akkor is, amikor azt állítottuk, hogy Istent keressük. És csak magunkat tudtuk szeretni akkor is, amikor azt mondtuk, hogy Istent szeretjük. Az a szeretet, hogy ő szeretett minket, és elküldött téged, a Fiút, az Igét, engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Ezért lettél testté, s hordoztad el minden bűnünk kárhoztatását testedben. És mint megváltónk, mutattad meg dicsőségedet, feltámadásod után is, sebeidben. Köszönjük, Uram, hogy igédben úgy találkozhatunk veled, mintha előttünk feszítettek volna meg, és te, a feltámadott szólsz a szívünkhöz. S aki veled találkozik, annak valóban nincs más lehetősége, mint csak vagy megpróbál fedezékekbe bújni és zárkózni előled; vagy meghódol előtted. S meglát téged, a Fiút, a hit látásával. Köszönjük, Uram, a hatalmas ígéretedet, hogy aki lát téged, és hisz benned, annak örök élete van. Sőt ítéletre sem megy, mert átment a halálból az életbe. Hadd legyünk mindnyájan ilyenek! Köszönjük, akik már így a tied lehettünk, hadd adjuk tovább, ki vagy te, s mit jelent nekünk, az embernek, hogy testté lettél. Nevedben most is így imádkozunk: Mi Atyánk... Ámen.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal. Ámen.

Hangfelvétel alapján utólag leírt igehirdetés

5. rész:

ADÁMI LÁSZLÓ * Ádventi igehirdetés-sorozat * PÉNTEK

Jn 1,15–18

„Az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt”

„A szeretet éneke. Szívem zsong a szép szavaktól, művemet a királynak mondom el.” (Olvasd: Zsolt 45)

Imádkozzunk!

Istenünk, irgalmas Atyánk! Hálát adunk neked, hogy szent Fiadat, az Istenből való Istent, Jézust értünk és nekünk küldted el. És általa betelhet a mi szívünk is örömmel, kegyelmed örömeivel. És zsonghat a szép szavaktól a szívünk, és a te szereteted indíthat föl arra, hogy szeressünk téged, az élő Istent, aki előbb szeretted minket; szeressük Jézust, aki szeretett minket és önmagát adta értünk. Köszönjük neked, hogy estéről-estére összegyűjtöttél itt bennünket. Köszönjük, hogy megőriztél a mai napon is. Tudod, mi foglalkoztatott, tudod, mi okozott szomorúságot, vagy éppen miben volt örömünk ma. Tudod, kik jutnak eszünkbe és hogyan; fájdalommal, keserű érzéssel, vagy éppen örömmel. Hadd könyörögjünk értük is, akik eszünkbe jutnak. Hadd könyörögjünk az üdvösségükért, közeliaknak és távoliaknak. És hadd könyörögjünk mi magunk azért, hogy Jézus Krisztust mindnyájan igazán ismerjük. Valóban a te néped legyünk, akik trónusodhoz járulhatnak, a Fiú nevében, aki veled egy; és az élet vizének forrása onnan, abból a trónusból árad, az örök királyi trónusból, amely neked és a te Fiadnak trónusa, aki, mint áldozati Bárány, váltott meg minket bűneinkből. Hadd legyen bizonyágtételünk Jézus Krisztusról. Ha majd elszólítasz bennünket ebből a világból, akkor is legyen érvényes a bizonyágtételünk, amit tőlünk hallhattak, és életünkből láhattak mások. Ahogy érvényes volt és maradt Keresztelő Jánosnak a bizonyágtétele. Nem tudjuk, mennyi időt mérsz még ki nekünk személy szerint és ennek a világnak. Tudjuk igédből, hogy várhatjuk, vágyva várhatjuk a mi Urunk Jézus Krisztus visszajövetelét dicsőségben. Hadd várhatná mindegyikünk üdvösségére őt immár. Beszélj mindezekről velünk te magad, Szentlelked által, az emberi szóban. Áldd meg ezt az estét, és készíts a mi megváltónkkal, a te szent Fiaddal mindenkinek itt igazi találkozást. S Urunk szent teste és vére vacsorájában, az örök mennyei örömek az előízét is. Ámen.

„János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én. Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg. Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.” (Jn 1,15–18)

Istent soha, senki sem látta. Íme, ez benne van a Bibliában. Nem tudom, ki hogy' élte át, mennyiszor találkoztunk azzal, hogy próbáltak minket, hívő emberként, vagy legalábbis Istenhívő emberként leszerelni azzal, hogy hát, láttad az Istent? Nem láttam. Soha, senki sem látta. Közvetlenül Istent, az ő dicsőségében nem láthatta senki, mert nem bírta volna ki. Mózesnek maga Isten mondja meg, maga az ÚR mondja: *Nem láthat engem ember élve. Elvonultatom előtted egész fenségemet, – jóságomat –, s közben a kőszikla hasadékaiban elrejtve kezemmel, befedezlek, és hátulról megláthatsz engem”* (vö. 2Móz 33,20–23). Milyen beszédes történet ez Mózes második könyvéből, a 33. részből. Istent soha, senki sem látta. Hát persze, hogy nem látta senki, és mégis meg lehet ismerni.

Isten maga tett arról, hogy megismerhessük, és vehessünk abból a teljességből, amelyből élnünk lehet. És nélküle nem lehet élet. Kaphassunk belőle úgy, hogy az éltető legyen. Megint használok egy furcsa képet: Ha itt egy magas feszültségű vezeték lenne, és annak a közvetlen közelébe kerülnénk, mi történne akkor? Égés, halál! De transzformálva, – a magas feszültségű vezetékekből –, az elektromos áram, íme, használhatóvá lesz. A mindennapi élet szinte elengedhetetlen része az elektromosság, így transzformálva a modern ember számára. Furcsa kép, de valamit, mint hasonlat, kifejez ez is abból, hogy Isten az ő, számunkra kibírhatatlan, végtelen feszültségét, az ő istenségének, az ő jóságának szentség- és szeretetfeszültségét transzformálta hozzánk, Jézusban. És úgy ad kijelentést önmagáról Jézusban, hogy az számunkra ne csak kibírható legyen, hanem éltesse, működtesse az életünket, és az valóban élet legyen. Ebben a mondatban a folytatás épp erről szól.

Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. Istennek minden önmagáról adott kijelentése, amiben azt magyarázza nekünk, hogy kicsoda ő, és mit akar, minden önmagáról adott kijelentése a Fiúban történt; a Fiúnak a testet öltése előtt is. Ezért hangzott el az egyik estén, hogy hogy' ismerhetjük fel a Fiút azokban a titokzatosnak tűnő történetekben, ahol Jahve angyala, hírnöke az, aki megjelent. Mózesnek is az jelent meg, így olvassuk: Mal'akh Jahve jelent meg az égő csipkebokorban. S aztán kiderül, hogy ez maga az ÚR, maga az ÚR szól benne. Jusztinusz mártír mutatott rá, éppen a Jézust elutasító zsidósággal szemben arra, hogy itt mindenütt a Fiú van. Isten minden kijelentését az embernek a Fiú által adta, akit itt, – mily páratlan mondat ez –, így nevez János, a legrégebbi kéziratokban, az eredetihez időben is legközelebb álló kéziratokban így maradt ránk a görög szövegekben, hogy az *egyszülött Isten!*

Az egyszülött Isten: ez Jézus! És emlékeztetek arra, amit egyik este, az első este szintén elmondtam: Az Úr Jézus egész pontosan – a vele vitatkozó, vallásos hallgatóinak –, az égő csipkebokorra és a Mózes ott történetekre emlékeztet, amikor azt mondja: *Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok* (Jn 8,58). Az örök „vagyok”, a folyamatos „vagyok”, az idő fölötti „vagyok”, a teremtés fölötti „vagyok”, az Atyával egylényegű Fiú! Igen, csak őálta ismerhetjük meg, hogy kicsoda az Isten. Éspedig csak őálta ismerhetjük meg, úgy, mint Atyát.

Akik befogadták az Úr Jézus Krisztust, mint megváltójukat, akik kegyelmet találtak az Istennél, a Fiú áldozatáért, azoknak a Szentlélek, a Krisztus Lelke kiáltja a szívében Isten felé, hogy Abbá, Atyám! Atyádnak ismered-e már az Istent, a szent és mindenható Istent? Csak a gyermek ismerheti Atyjának. És hogyan lehetünk Isten gyermekei? Csak, ha befogadjuk a drága Fiút, aki megváltásunkért öltözött testbe! Azért jött el, az Atyától küldve, bűn testének hasonlatosságában, hogy elhordozza a mi bűneink miatti kárhoztatást, a fölfoghatatlan büntetést. És mi így, és ezért békülhessünk meg az Istennel! Ha befogadod ezt a Jézust, ha hiszel az ő nevében, akkor lehetsz csak az Isten gyermeke, akkor ismerheted Atyádnak. Jézust kell ismerni ahhoz, hogy Atyának ismerhessem az Istent. Csak annak Atyja az Isten, akinek Urává lett Jézus! Csak az imádja az Atyát lélekben és igazságban, aki imádja a Fiút. Hát erről is elhangzottak azok a drága ígék, az Úr Jézus tulajdon kijelentései, meg az apostoli figyelmeztetések is ezzel kapcsolatosan, amiknek el kellett hangozniuk már az elmúlt estéken.

A kegyelem, a megmentő, az új életet és örök életet adó kegyelem Jézus Krisztus által lett! És így lehet Atyánk az Isten. A kegyelem *lett*, az eredeti szöveg ezt fejezi ki egész pontosan. Nemcsak hogy megjelent, hanem lett. Mert történnie kellett valaminek ahhoz, hogy lehessen számunkra kegyelem. Igen, annak kellett történnie, hogy az üdvösség kősziklája meghasítassék, és mi lehessünk belerejtve hit által. Annak kellett történnie, hogy Jézus halálában a mi megváltásunk elvégeztessék, és mi hit által benne rejtőzhessünk el. Így lett a kegyelem! Ezért olvassuk a Jn 3,16-ban is így az ígét: *Úgy szerette Isten a világot!* Miért van ott ez a múlt idő? Ott is az eredeti

szöveg megmutatja, hogy ez az a múlt idő, a bizonyos görög aoristos, amely az esemény-jellegét fejezi ki ennek. Az Isten szeretete eseménnyé lett, és így lett megmentéssé.

Nem tudjuk egész pontosan megkülönböztetni a ma élénk kerülő igeszakaszban, a 15. versztől a 18. versig, itt a János evangéliuma első fejezetében, hogy meddig tart a Keresztelő János tanúságtétele, és honnan van már János apostol tanúságtétele. Egybefonódik, és érthetjük úgy, hogy Keresztelő János is erről tanúskodott és tanúskodik már: *mert valamennyien az ő teljességéből kaptunk, és pedig kegyelmet, kegyelemre*. De igazán azoknak ragyogott föl ez, akik Jézushoz csatlakozva hallhatták, láthatták őt, s akiknek megnyílhatott a szívük, a szívük szemei megnyílhattak, úgy, ahogy Jézus maga mondja: *Aki engem lát, látja az Atyát* (Jn 14,9). Aki engem látott, látta az Atyát. Tegnap is említettem, János apostol, a szeretett tanítvány látta meghalni Jézust, és éppen erre is mutat rá, a feltámadással együtt, – a megdicsőült testben sebeit megmutató Jézusról bizonyosságot téve, együtt azzal, hogy hogy’ halt meg, épp’ erre mutat rá –, amikor azt mondja: *Mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától való egyszülöttnek a dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal*. Nincs híja, túlsordul, telve van Jézus kegyelemmel és igazsággal. És árad ránk belőle, ebből a teljességből.

Kegyelmet kegyelemért lehet kapni. A kegyelmet nem lehet másért kapni, csak kegyelemért. Ez a kegyelem természete. Az Isten szeretetének, kegyelmes szeretetének egyetlen oka az, hogy ilyen az Isten; hogy szeret az Isten. Bennünk semmi oka nincs ennek, minden oka csakis őbenne, magában az Istenben van. Nincs érdem, nincs fizetség, nincs teljesítmény; kegyelmet csak kegyelemért lehet kapni! Mi minden van ezekben a jánosi mondatokban, ízelgessétek velem együtt, erre való volt ez az egész hét. S mi mindent lehet még egy-egy részletben fölfedezni, amikor Isten Szentlelkének a fénycsónája ráhull arra a mondatra; mint erre a részletre is, hogy kegyelmet kegyelemért.

Igen, szó van a törvényről. A törvény, az adatott, Mózes által. Emberi közvetítő által, a kőtáblákba vésett törvény. De az nem adott megoldást az embernek. Ahol hívő élet volt, lett, van, lesz, az mindig úgy volt, a Krisztus születése előtt élt, és az Urat szolgáló emberek életében is úgy volt, hogy az ő teljességéből kaptunk kegyelmet, kegyelemre. Mert a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Erről a kegyelemről, amely az Istennel való kapcsolatnak, a vele való kapcsolat helyreállításának az egyedüli alapja lehet, erről beszélt már Mózes is; csak nem értette a rábizott nép. Tulajdonképpen, amikor Isten odavezette őket a Sínai-hegyhez, és hirdetteti nekik Mózes által, *hogyha hallgatván hallgattok szavamra, ti lesztek valamennyi nép közül az enyéim, bár enyém az egész föld* (2Móz 19,5), akkor a nép nem értette meg, hogy milyen bensőséges kapcsolatot kínál magával nekik az Isten. És a cselekedetek alapjára álltak... *Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott* (2Móz 19,8). És aztán kapják a törvényt. A hegy rengése és füstölgése közepette, félelmetes kísérő jelenségek közepette. Ha az ember a cselekedetek alapjára áll, kapja a törvényt. A törvény megmondja, hogy hogy’ cselekedj és mit ne tégy: és amint érintkezésbe kerül az ember életével, kiderül, hogy nincs élete az embernek! És javíthatatlan, és csalárd a szíve, s a törvényből ezért csak a bűn ismerete meg az ítélet származhat. De ahogy mondtam, Mózes maga is a kegyelemről beszélt. Isten rábizta, beszélt a kegyelemről is.

És éppen ez, amire utaltam már egy-két mondatban az előbb: amikor a választott ószövetségi néppel is szeretné megértetni az Isten, hogy szereti őket. Akkor hangzottak el, Mózes ötödik könyvéből olvasom, a 7. részből, ezeket a mondatokat: *Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az ÚR, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az ÚR, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett. Ezért hozott ki benneteket az ÚR erős kézzel, és ezért váltott ki a szolgaság házából* (5Móz 7,7–8). Figyeljete ebben a hosszú mondatban arra: Miért szeret? Nem azért, mert méltóak volnátok rá. Miért szeret? Szeret, mert szeret! Nincs más indoka. Szeret, mert szeret. Kegyelmet kegyelemért lehet kapni, Jézus teljességéből. Így jelenti ki az Atyát. Aki a hit szemével látja már, ismeri már Jézust, az látja az Atyát! És annak lesz bizonyágtétele, tanúskodása Jézusról, és az Atyáról. Keresztelő Jánost újra fölemlegeti az a tanítvány, aki egykor Keresztelő János igehirdetése nyomán indult el, és lett Jézus Krisztusé. És azt mondja: *János bizonyosságot tesz róla, és azt hirdette: ez volt az, akiről megmondtam: aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én* (Jn 1,15). Olyan különös itt is az eredeti szövegnek a kifejezőmódja: *János bizonyosságot tesz*. S amikor János apostol ezt leírja, akkor már talán hatvan éve, hogy kivégezték Keresztelő Jánost. És mégis jelen időben mondja, hogy bizonyosságot tesz. És aztán jön az a kifejezés, idézve a János bizonyágtételét: *hogy ezt hirdette, és ez valami végérvényes, amit hirdetett. Ezt hirdette, és Jézusra mutat, aki előbb volt, mint én, ahogy Keresztelő János szólt róla. Mert az, hogy Keresztelő János bizonyosságot tesz, az jelen időben van. Rég meghalt, és a bizonyágtétele, amelyet végérvényesen kimondott Jézusról, az mégis a jelenben érvényes és hat.*

Így van mindig azoknak a bizonyágtételével, akik Jézus Krisztusra mutatnak. Valamit belekiáltottak a saját koruknak a fülébe, kortársaiknak az életébe Jézus Krisztusról. S ami így bizonyágtételként belehatolt a kortársaknak a fülébe, a közegébe, az életébe, az olyan bizonyágtétel, ami későbbi korok emberéhez is jelen idejüként érhet el, amikor találkoznak vele. Ez az, amiről így olvasunk sokkal régebbi valaki kapcsán a Zsidókhoz írt levélben, a 11. fejezetében, hogy: *Hite által még holta után is beszél* (4. vers). Ismerjük mi is, hogy rég elporladt, előttünk járt Krisztus-hívőknek a bizonyágtétele a jelenben érvényes és elér bennünket, és az Úr szól azon keresztül hozzánk?! Hát maga a Biblia is, mindennél inkább, így teszi jelenvalóvá nekünk az Úr szavát. És teszi ő jelenvalóvá és hathatóssá a szavát számunkra. A rég leírt, rég elhangzott és leírt bizonyágtételt, azoknak a bizonyágtételét, akik rég elporladtak, – a testük –, de az Úrnál számon vannak tartva. És nemzedékről-nemzedékre, hitből-hitbe mehetett és mehet tovább mindmáig, és még addig, ameddig az Úr kirendeli az idejét, ez a bizonyágtétel. S a lényege mindig az: az ő teljességéből kaptunk, – az élő Istennek a kegyelme teljességéből, amely Jézusban megjelent, és lett számunkra valódivá –, abból kaptunk kegyelmet, kegyelemért.

Nem láttuk az Istent, nem is láthatjuk még, mégis ismerjük: akik megismertük Jézust, megnyíló szívvel, mint megváltó Urunkat! És a reménységünk beteljesedése pedig ott van a Biblia utolsó lapjain, ahol arról olvashatunk, a mennyei Jeruzsálemben – ahol nem lesz többé átok a városon – szolgálói imádják őt, az élő Istent; az Atyát a Fiúval. *És látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon* (Jel 22,4). Bárcsak mind ott lehetnénk majd, ahol az élet vize árad az Isten és a Bárány trónusából. És az élet vize maga a Lélek, az Isten Lelke, az Isten szeretete. Bárcsak ki ne maradna onnan senki közülünk! Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk, elküldted egyszülött Fiadat, az egyszülött Istent, ő mutatja meg nekünk, ki vagy te, az Atya. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban lett számunkra is a kegyelem. A kegyelem és az igazság, és ennek minden oka csak tebenned, magadban van. Szeretsz, mert szeretsz. Kibírhatatlan számunkra szentséged; és éltethet, Jézusban hozzánk transzformálva, mégis a te jószágod, mint kegyelmes szeretet. Köszönjük mindazt, amit ezekből az igékből magáról az örök Igéről, a te szent Fiadról megértettél velünk ezeken az estéken. Beszélj tovább Lelked által velünk, bennünk. És tedd a mi bizonyágtételünket is olyanná, hogy holtunk után is érvényes legyen az, amit tőlünk hallhattak, és életünkben megtudhattak Jézus Krisztusról mások. Áldd meg mindenütt a tiéidet, és tégy áldottá minket és a tiéidet szerte e világon, a mindennapokban. Hadd legyen rajta a mindennapjainkon annak a bélyege, hogy Jézus Krisztuséi vagyunk, mert elérte bűnös szívünket a testté lett Ige, és őt várjuk, aki eljön dicsőségben. Ámen.

Most az Úr szent vacsorájához készülhetünk...

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindnyájunkkal! Ámen.

Vége az igehirdetés sorozatnak!

Forrás:

<http://garainyh.hupont.hu/8/adami-laszlo-igehirdetes-sorozata-1-resz>
<http://garainyh.hupont.hu/9/adami-laszlo-igehirdetes-sorozata-2-resz>
<http://garainyh.hupont.hu/10/adami-laszlo-igehirdetes-sorozata-3-resz>
<http://garainyh.hupont.hu/11/adami-laszlo-igehirdetes-sorozata-4-resz>
<http://garainyh.hupont.hu/12/adami-laszlo-igehirdetes-sorozata-5-resz>

A szerző személyes gondolatai

Szabadulás a Sátán markából Jézus Krisztus meg tud szabadítani a Sátán kezéből

Bizonyára sokakat megrázott – és talán fölrázott – a nemrégiben történt mezőkovácsházi gyilkosság, amikor egy sátánimádó fiú a saját húgát brutálisan földarabolta. Azóta más hasonló szörnyűségről is hallhattunk, olvashattunk. Jó lenne, ha sokan azok közül, akik eddig csak legyintenek az egésze, végre komolyan vennék: nem mese a Sátán és a démonok léte, és nagyon is reális dolog az, hogy az emberek ördögi szorításban vergődhetnek, ördögi hatások alatt cselekedhetnek... Mégis elsősorban azt szeretném, ha Jézus Krisztus személye és szabadító hatalma is fölragyoghatna sokak számára!

A nyílt sátánimádás jelentkezése kétségtelenül a világtörténelemnek a felé az antikrisztusi végkifejlete felé mutat, amely Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetelét közvetlenül megelőzi (Jel 13,4.8.11-18). Meg kell jegyezni, hogy a sátánkultusznak egyébként különösen is hatásos gerjesztői voltak bálványozott zenészek és együttesek már a 60-as évektől fogva: John Lennon kijelentette pl., hogy a Beatles sikeréért eladta a lelkét az ördögnek, a Rolling Stones pedig az ördög iránti szimpátiáról énekelt stb. Ma is vannak, Magyarországon is, olyan együttesek, amelyeknél elég nyíltan folyik a Sátánnal és az antikrisztusi jelképekkel való kacérkodás. Szeretném odakiáltani mindenkinek, akit csak elérhet a szavam: az ördöggel nem lehet játszani!

Nemcsak a direkt sátánimádás révén kerülhetnek azonban emberek démoni befolyás alá. Van a Sátánnak sok más rejtett, titkos (=okkult) módszere is, melyeken keresztül ördögi hatások alá von embereket. Összefoglalóan okkult dolgoknak nevezzük ezeket, és *okkultizmusnak* a velük való foglalkozást. Ide tartozik mindenféle babonás hiedelem, varázslás, jóslás, bálványimádás és szellemidézés, pogány kultusz és titokzatos erőkkel való kapcsolat. Mindezekről Isten már Mózes által kijelentette Izráel népének (s ez a parancsa természetesen érvényes az Újszövetségben is):

„Ne legyen köztetek olyan, aki a fiát vagy leányát áldozatul elégeti, ne legyen varázslást űző, se jelmagyarázó, kuruzsló vagy igéző! Ne legyen átokmondó, se szellemidéző, se jövendőmondó, se halottaktól tudakozódó. Mert utálatos az Úr előtt mindaz, aki ilyet cselekszik” (5Móz 18,10-12).

Az utóbbi években hazánkban is rendkívüli módon elszaporodott az okkultizmust terjesztő cikkek, könyvek, műsorok száma, tömegek növekvő démoni befolyásoltságát eredményezve. Sajnos, majd jönni fog a rossz „vetés” félelmetes „aratása” is (Gal 6,7)! A rengeteg szomorú jelenség közül csak néhányat hadd soroljak fel. Megrendítő, amikor pl. már óvodás gyerekek is a horoszkóppal foglalkoznak, pontosan tudva, hogy milyen asztrológiai jegyben születtek. Isten Igéjéről viszont fogalmuk sincs... Iskolások kabalafigurájukban bíznak, Uri Gellert próbálják utánózni, szellemidézést „játszanak” stb. Utóbbival kapcsolatban le kell szögeznünk, hogy sohasem a halott lelke jelentkezik a „halottidézés” során, hanem démoni csalás áldozata lesz az ember (3Móz 20,27). Még rosszabb, amikor valamelyik kollégiumban a tanár jóslgat a lányoknak ...

Emberek kapva kapnak a mágikus – bár „tudományos” köntösbe öltöztetett – gyógy módokon, mint pl. akupunktúra, reflexzóna-masszázs, autogén tréning. Orvosok, pszichiáterek (sőt némely lelkész is) okkult gyökerű befolyásolási technikákat is alkalmaznak pácienseik „kezelésére” (hipnózis, szuggesztió és hasonló...). Ezen kívül vallási tévelygések terjesztésével is „arat” a Sátán, a „világosság angyalának” tetteve magát (2Kor 11,14). Nem hallgathatjuk el, hogy a római egyház Mária-kultuszát is, más elhunyt szentek segítségül hívásával együtt, Isten halottidézési tilalma megszegésének kell tartanunk. De a pünkösdizmus és az ún. karizmatikus irányzatok területén is erőteljesen működnek Isten Lelkétől idegen erők. És mindez, amit felsoroltam, csak kis töredéke annak, ami van!

A következmények – a látszólagos problémamentesség után – a kényszer-gondolatokon át az örültségig, az öngyilkossáig vagy éppen a gyilkossáig terjedhetnek. Akin valamiképpen befolyást szerzett az ördög, azt lehet, hogy egy darabig hosszú pórázon hagyja, de elengedni nem szokta, hanem a kárhozatra vonszolja magával. Sőt, a szülők okkult bűnein keresztül a következő nemzedékekre is jogot formálhat a Sátán!

De mégis van Szabadító! Jézus Krisztus az „erősebb”, akivel szemben meg kell hátrálnia a Sátánnak és a démonok seregének (Lk 11,20-22). „*Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa*” (1Jn 3,8b). Jézus Krisztus értünk történt megváltó kereszthalála, büntörölő vére megsemmisíti a Sátán jogait (Kol 2,14-15; Jel 12,10-11). Csak valld meg bűnként az Úr előtt őszinte bűnbánattal mindazt, amivel csapdába ejtett az ördög (egész Isten nélküli, önző életviteledet), és Jézus Krisztus bűnbocsánattal és szabadulással, győzelemmel és bizonyossággal, értelmes és örök élettel ajándékoz meg! Az Úr Jézus nevében tagadd meg a Sátán uralmát életed felett!

Hadd zárjam személyes szóval. Én is az ördög foglya voltam. Családunk tele volt babonákkal, magam is vonzódtam az okkult dolgok felé. Megvolt ennek a következménye is nálam: káromló és öngyilkossági gondolatokban, meg egyebekben is...

De most boldogan hirdetem: Jézus Krisztus meg tud szabadítani a Sátán markából!

Adámi László

(Megjelent a „Vetés és aratás” c. evangéliumi folyóirat 1991/3. számában)

Meghatározó könyvek életemben

Sok **bibliai történetet** kisgyermek koromtól ismertem, nagyszüleimnél kezembe került **Maszyik Endre** Új Testamentom fordítása is; családuknak pedig kb. 9 éves koromtól volt **Károli** fordítású teljes **Bibliája**, amelyből sokat olvastam s keveset értettem. (Diósjenőről Dunakeszire kerülve egyébként már rendszeresen jártunk az evangélikus templomba.)

Gimnazista koromban hozzájuthattam a **Békés-Dalos** (róm. kat.) Újszövetség-fordításhoz, majd megvehettem első saját Károli-Bibliámat. A Szentírás **lelkiismeretemben** megmutatókozó erőteljes hatását először 15 és fél évesen éltem át, amikor **Mt 10,33** igéjével ösztökélt **az Úr** az első komolyabb **döntésre: féltem attól, hogy Jézus Krisztusnak meg kelljen tagadnia engem, – így léptem ki a KISZ-ből, 1970 őszén...**

Múltak az évek, s közeledve az érettségi vizsga felé, **a személyes hitre és a lelkeszi szolgálatra** való elhívásomat ilyen igékkel készítette 1973 tavaszán az Úr: „*Eljegyezzek téged magamnak örökre...*” (**Hóseás 2,18** /Károli ford./), és „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...*” (**János ev. 15,16**). Így – a kitűnő érettségi után, visszavonva jelentkezésemet a budapesti Műszaki Egyetem Építészmérnöki Karáról – jelentkeztem az Evangélikus Teológiai Akadémiára.

Ekkor – a nyári szünetben – kaptam egy nagyszerű könyvküldeményt **Birtalan Tibor** bácsitól, a matematika tanáromtól. Az 1930-as és 40-es évek protestáns lelki ébredéséből származó, főleg az Evangélikus Evangélizáció működési köréből való kiadványok voltak ezek (de köztük volt pl. **J. Stewart** ígehirdetéseinek gyűjteménye is: „**Mit mond egy híres labdarúgó Krisztusról?**”).

Ebből a küldeményből olvashattam **Pietilä A. J.** finn evangélikus professzor könyvét: „**A bűn mardosása és az Isten békessége**”. Ez a könyv lett **Isten döntő eszköze** abban, hogy – lelkészem, **Bolla Árpád** előtti **személyes bűnvallásban** – igazán megnyíljon a szívem **az Úr Jézus befogadására!** Így indulhattam el az **élő hit** útján, **a kegyelemre** támaszkodva, „*azzal a bizalommal, amelyet Jézus isteni szeretete szül a megnyíló szívben*”. (Nem hallgathatom el persze, hogy hívő életem kezdeti időszakát még nagyon leterhelték – családi és személyes okkult megköztözöttségekből és részben a római katolikus hatásokból eredő – sötét, ördögi kényszerszorongatok, de **Jézus Krisztus megőrzött és megszabadított!**)

Ugyancsak ebből a küldeményből került kezembe **Túróczy Zoltánnak** még nyíregyházi püspökké választása előtt tartott első lelkesz-evangélizációja is, amely „**Én a prófétákra támadok**” címmel jelent meg: ez a könyv **egész lelkeszi szolgálatomra** vonatkozóan mindmáig **meghatározó** jelentőségű lett. A könyv ajánló soraiban ezt írhatta le egykor az ígehirdetők ébresztője:

„*Mikor mindez hallható volt, tetszett Istennek, hogy életet teremtő felséges igéjét belealázza ezeknek a mondatoknak szolgálai formájába s így a hallásukból hit támadjon. Könyörgöm Hozzá s tudom, hogy velem könyörögnek mindazok is, akik hallgatói voltak ez igéknek, támasszon hitet az olvasásukból is.*”

Nem tudom, milyen sokan vannak azok, akiknek az életében **Isten beteljesítette ennek a régi imádságnak a meghallgatását**, de azt tudom, hogy ennek az imádságnak egyik meghallgatása **az én hitem és szolgálatom is**. Magam **nem ismerhettem személyesen Túróczy Zoltánt** (Isten különös ajándéka és elfedező szeretete nyilvánult meg abban, hogy **D. Ordass Lajost** viszont személyesen ismerhettem, többször meglátogathattam, s máig őrizhetem **felavatásomra** – másfél hónappal halála előtt – írt **levelét**), de hitrejutásom idején **Isten Lelke** fontossá tette Túróczy püspök úrnak még egy másik, könyvalakban olvasott evangélizációját is: **a samáriai asszony** történetéről, akit **Jézus nem hagyott kitérni** a bűnei beismerése elől...

Sok fontos könyvet sorolhatnék még – különösen az **Evangéliumi Iratmisszió/Kiadó** könyvei közül (pl. **Isobel Kuhn: Akik engem keresnek; Modersohn: Az ördög igézetében; Hallesby: Hogyan lettem hívő keresztyén; E. Sauer: A Megfeszített diadala**) –, amelyeket Isten fölhasznált lelki életemben! Bizonyos vagyok benne, hogy **Isten ma is tud bűnbánatot és azon keresztül hitet támasztani** igéje és az ígét hűségesen, alázattal közvetítő könyvek olvasásából: az ige hirdetése mellett ezért adok magam is szívesen sokak kezébe **jó olvasnivalót!**

Adámi László lelkesz

Nyíregyháza

Forrás: <http://garainyh.hu/pont.hu/31/adami-laszlo-lelekepito-irasai-1-resz>

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!